

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομῆται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ κα. « Ἑστίας »

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη παρελθόντων ἐτῶν εὐρίσκονται παρ' ἡμῖν
καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα
εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρό-
γραφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ
δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυ-
πόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα
τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστε-
λούσης δὲν εἶναι δεκτά. —
Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς
τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυ-
σιν ὄφελουσι ν' ἀποστέλλωσι
γραμματοσήμον 50 λεπτῶν
πρὸς ἐκτόπισιν νέας ταίνας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

11 Ὀδὸς Μουσῶν 11

Ἀπέναντι Νέας Ἐφημερίδος

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἐκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς
ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνε-
ται δεκτή μόνον ἐντός οκτῶ
ἡμερῶν.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τὸ ἐν Λονδίῳ Συνέδριον τῶν Γυναικῶν. — Λέσβιοι μουσικοί. Ἀ-
ρίων Ἀλκαῖος, Σαπφώ (κατὰ τὸν Ἀλέξανδρον Δουμᾶν, ὑπὸ κ. Ἐ-
λένης Γεωργιάδου). — Περιληψὶς τῆς λυγοδοσίας τῆς « Ἐνώσεως τῶν
Ἑλληνίδων. Β'. Ἐφορεῖαι περιθάλψεως καὶ παροχῆς ἐργασίας. — Ἡ
χειραφετημένη (ὑπὸ Μάϊκς). — Βασίλισσαι ἀνδρογυναῖκες (ὑπὸ Ἐρα-
νιστράς). — Αἱ Ἑλληνίδες καὶ ἡ Μουσική. — Συμβουλαί. — Συναγαί.
Ἐπιφυλλίς : Ἡ Καρμέλλα (ὑπὸ δος Μαρίας Πινέλλη).

Ἐν Συνεδρίῳ Γυναικῶν

Εἰς μίαν ἐκ τῶν μεγίστων πρωτευουσῶν τῆς Εὐρώπης, εἰς
τὴν μεγίστην τῶν πόλεων τῆς θηλασσοκρατείας Ἀγγλίας,
εἰς τὴν χώραν τῶν μεγάλων ἐλευθεριῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν μεγάλων
προλήψεων συνέρχονται ἀπὸ τῆς παρελθούσης Δευτέρας
αἱ ἀνεπτυγμέναι γυναῖκες τοῦ κόσμου ὅλου, αἱ γυναῖκες τοῦ
πνεύματος καὶ τῆς καρδίας, ἵνα συτκεφθῶσι περὶ τῆς βελτιώ-
σεως τῆς τύχης τοῦ φύλου μας, ἢ μᾶλλον περὶ βελτιώσεως
τῆς τύχης τῆς ἀνθρωπότητος.

Δὲν εἶναι οὔτε ἡ πρώτη, ἀλλ' οὔτε ἡ δεκάτη φορά, καθ' ἣν
αἱ ἐξέχουσαι γυναικεῖαι προσωπικότητες τῶν μᾶλλον πεπολι-
τισμένων λαῶν τοῦ κόσμου συνέρχονται εἰς μεγάλα διεθνή
συνέδρια. Πρὸ εἰκοσαετίας ὅλης ἡ Οὐκραιγκτῶν, ἡ πρωτεύουσα
τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν, τῆς χώρας, εἰς ἣν αἱ γυναῖκες
κατ' ἐξοχὴν προώδευσαν καὶ κατ' ἐξοχὴν ἐπρωτοστάτησαν
εἰς τὴν ἐξέλεξιν μεγάλων ἰδεῶν καὶ μεγάλων πράξεων, ἐδέ-
χετο τὸ πρῶτον *Διεθρὲς Συνέδριον τῶν Γυναικῶν*.

Ἐκτοτε τὰ γυναικεῖα συνέδρια διεδέχθησαν τὸ εἶ τοῦ ἄλλο
εἰς τὰς μεγαλητέρας τῆς Εὐρώπης καὶ Ἀμερικῆς πρωτεύου-
σας καὶ ἐναλλάξ οἱ Παρίσιοι, τὸ Σικάγον, τὸ Βερολίον, ἡ
Γενεύη, τὸ Τουρίνον, ἡ Βιέννη, αἱ Βρυξέλλαι, ἡ Χάγη εἶχαν
τὴν ὑψηλὴν τιμὴν νὰ συναγωνισθοῦν εἰς τὸν ὠραῖον ἀγῶνα
τῆς προόδου τῆς γυναικός, καὶ ἐναλλάξ νὰ φιλοξενήσουν ὅλας

τὰς γυναῖκας, αἱ ὁποῖαι ἐπὶ δεκαετηρίδας ἤδη ἀλλεπαλ-
λήλους ἀνέλαβον τὸν ὑπὲρ τῆς προόδου καὶ πνευματικῆς καὶ
ἠθικῆς ἀποκαταστάσεως τῆς γυναικῆς ἀγῶνα.

Καὶ εἶναι μὲν ἀληθές, ὅτι τὰ συνέδρια περιορίζονται εἰς
μελέτας καὶ συζητήσεις καὶ εὐχὰς μόνον, ὅτι αἱ ἀποφάσεις
τῶν δὲν εἶναι νόμοι, ὅτι αἱ συνεδριάσεις τῶν δὲν ἔχουν νομο-
θετικὴν δύναμιν· ἀλλ' εἶναι ἐπίσης βέβαιον ὅτι, ἵνα ἐπικρα-
τήσῃ καὶ ἐπεβληθῇ μία μεγάλη μεταρρυθμιστικὴ ἰδέα, εἶναι
ἀνάγκη νὰ προπαρασκευασθοῦν τὰ πνεύματα καὶ νὰ καλλιερ-
γηθῇ τὸ ἔδαφος, εἰς τὸ ὁποῖον θὰ ριζοβολήσῃ αὕτη. Ὅσον
μάλιστα ἡ ἰδέα αὕτη ἀπορρέει ἀπὸ ὑψηλότερα καὶ εὐγενέ-
στερα ἰδεώδη, καὶ τείνει εἰς καταπολέμησιν ἀναληθῶν καὶ
πεπλανημένων γνωμῶν, ὅσον ἡ πραγματοποίησις τῆς μεγάλα
καὶ εὐεργετικῆς θὰ ἀποφέρῃ διὰ τὴν ἀνθρωπότητα ἀποτελέ-
σματτα, τόσον ἡ προπαρασκευαστικὴ ἐργασία, ἣτις ἀπαιτεῖται
πρὸς ἀποδοχὴν αὐτῆς, εἶναι μᾶλλον δύσκολος καὶ ἐπίπονος
καὶ μακρὰ, τόσον ἀπαιτοῦνται ὑπεράνθρωποι ἀγῶνες πρὸς
ἐπικράτησιν καὶ ἐδραίωσιν αὐτῆς. Ἰδοὺ ὁ σκοπὸς καὶ τὸ ἔρ-
γον τῶν συνεδρίων. Ἐὰν δὲν κυρόνουν νόμους, συλλέγουν ὅμως
τὸ ὕλικόν καὶ ἐπεξεργάζονται τὴν ζύμην καὶ σχηματίζουν
τὴν μίτραν, εἰς ἣν θὰ κατασκευασθοῦν οἱ νόμοι αὐτοί.

Καὶ φαίνεται ὅτι τὸ ἔργον τῶν συνεδρίων τῶν γυναικῶν
ὑπῆρξε μέχρι τοῦδε πολὺ σοβαρὸν καὶ πολὺ ἐπιβλητικόν, ἐὰν
κρίνη τις ἐκ τῶν ἐπιτευχθέντων ἀποτελεσμάτων, ἐὰν ρίψῃ ἐν
βλέμματι εἰς τοὺς οὐκῶδεις τόμους, εἰς οὓς ἐδημοσιεύθησαν τὰ
πρακτικὰ τῶν μεγαλητέρων καὶ ἐπιστημοτέρων ἐξ αὐτῶν, ὡς τὸ
τῆς Οὐκραιγκτῶν, τῶν Παρισίων καὶ τοῦ Σικάγου.

Εἰς τὰ δύο τελευταῖα εἶχον τὴν εὐτυχίαν νὰ παρευρεθῶ
ὡς ἀντιπρόσωπος τῶν Ἑλληνίδων. Αἱ ἐξ αὐτῶν ἐντυπώσεις
μου ὑπῆρξαν τότε ζωηραὶ, ὥστε ὁσάκις θέλω νὰ ἀνακουφισθῶ
ἀπὸ τὰς ἀναιρότητας τοῦ ἀγῶνος, ὃν καὶ ἐγὼ ἀνέλαβον εἰς
τὸν ἐδῶ στενὸν κύκλον μας, ὁσάκις θέλω νὰ ξεκουρασθῶ ἀπὸ

τάς απογοητεύσεις, ἃ, μὲ ἐμπνέει ἡ κεραινοβχοτοσα ἐδῶ πρῶτος δὲ μας, ἀνέρχομαι μετὰ τὰ πτερὰ τῆς φαντασίας τὰ ἔτη καὶ ἐπανερύσσομαι εἰς τὰς μεγάλας ἐκείνας γυναικείας συναθροίσεις, εἰς τὰς ὁποίας τὸ πνεῦμα ἐσπινθηροβόλει, καὶ ἡ ἐργασία μεγάλων διανοιῶν καὶ αἱ ἐμπνεύσεις μεγάλων καρδιῶν ἐσκόρπιζον τὸ φῶς τῆς ἀληθείας καὶ τῆς προόδου, τὸ ὅποσον ἐκείθεν διωχθευθὴ βαθυμῆδόν καὶ κατ' ὀλίγον ἀνὰ τοὺς συννεφώδεις καὶ ἀπομεμακρυσμένους ὀρίζοντας τοῦ ἡμιπολιτισμένου κόσμου.

Καὶ ἐὰν σήμερον, περιστάσεις ὅπως ἐξαιρετικαὶ μετὰ ἡμῶν δισαν νὰ μετασχω τοῦ Συνεδρίου, τὸ ὅποσον ἐκλήθη νὰ ἐπισφραγίσῃ τὸ ἔργον τοῦ πρὸ πενταετίας εἰς Σικάγον συγκληθέντος, ἐὰν ἡ ἀντιπρόεδρος τοῦ Συνεδρίου τούτου μοι ἔκαμε τὴν ὑπερτάτην τιμὴν νὰ με ἀντιπροσωπεύσῃ ἐν αὐτῷ, δὲν ἔπαυσα ἔμωσ οὔτε ἐπὶ στιγμήν νὰ εὐρίσκωμαι μετὰ ὅλην τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς καὶ τῆς φαντασίας μου μετὰ τῶν εὐγενῶν καὶ μεγάλων ἀδελφῶν μου ἐν τῇ ὁδῷ τῆς προόδου καὶ νὰ αἰσθάνωμαι ἀληθῆ ὀδύνην, διότι ἐστερήθη τῆς εὐτυχίας νὰ παρευρεθῶ εἰς τὴν ὥρῃαν αὐτὴν συνάθροισιν, εἰς τὴν μεγάλην αὐτὴν γυναικείαν ἐορτήν, εἰς ἣν θὰ συσφιγθῶν καὶ πάλιν οἱ δεσμοὶ τῆς ἀδελφοποιήσεως, καὶ θὰ ἀνοιχθῶν νέοι δρόμοι πρὸς τὸ ἀγαθόν, τὸ ἀληθές καὶ τὸ ὠραῖον, τοῦ ὁποίου ἰέρεια καὶ τῶρα καὶ πάντοτε ἐτάχθη ἡ γυνή.

ΑΡΙΩΝ, ΑΛΚΑΙΟΣ ΚΑΙ ΣΑΠΦΩ ΛΕΣΒΙΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Ἀπέναντι τῆς Σκύρου, τῆς κοιτίδος τοῦ Ἀχιλλέως καὶ τοῦ τάφου τοῦ Θησεῦς, μετὰ τῆς Χίου, ἧτις καυχᾶται ὅτι ὑπῆρξεν ἡ πατρίς τοῦ Ὀμήρου καὶ τῆς Λήμνου, ἧτις περιλαμβάνει τὰ σιδηροῦργεῖα τοῦ Ἡφαίστου, χωριζομένη ἀπὸ ἕνα ἀπλοῦν πορθμόν, πρὸς νότον καὶ πρὸς ἀνατολὰς τῆς Αἰολίδος καὶ πρὸς βορρᾶν τῆς Τρωάδος εὐρίσκεται ἡ νῆσος τῆς Λέσβου, ἡ σημερινὴ Μιτυλήνη.

Ἀπὸ τοῦ ἀρχαιοτάτου χρόνου ἡ Λέσβος ἐφημιζέτο διὰ τοὺς οἶνους τῆς καὶ τὸ κάλλος τῶν κατοίκων τῆς, οἱ ὁποῖοι ἦσαν ἐπίσης ὀνομαστοὶ διὰ τὴν μουσικὴν τῶν τέχνην. Ἐλέγεται ὅτι τὰς νύκτας, χωρὶς νὰ εἰξεύρη τις πόθεν ἤρχοντο, ἠκούοντο ἀρμονικὰ μελωδία, αἱ ὁποῖαι ὀνομάσθησαν αἰυλικαί, ἐκ τοῦ σημείου, ἐξ οὗ ἐφέρετο ἡ ἀπηχοῦσα αὐτὰς αὖρα.

Οἱ ἀρχαῖοι, οἱ ὁποῖοι ἐμελέτων καὶ ἀνέλυον τὰ πάντα, ἔλεγαν περὶ τούτου, ὅτι ὅταν ὁ Ὀρφεὺς κατεκερματίσθη ἀπὸ τὰς γυναικείας τῆς Θράκης, ἡ κεφαλὴ του καὶ ἡ λύρα του ἐρίφθησαν εἰς τὸν Ἔβρον, ὅστις τὰς ἔρριψεν εἰς τὸ Αἰγαῖον πέλαγος, τοῦ ὁποίου τὰ κύματα τὰς ἔφεραν εἰς τὰς ὄχθας τῆς Λέσβου. Οἱ στεναγμοὶ λοιπὸν τῆς κεφαλῆς αὐτῆς καὶ οἱ ψιθυρισμοὶ τῆς λύρας αὐτῆς ἠκούοντο τὴν νύκτα ἐπὶ τῆς παραλίας τῆς Μιτυλήνης.

Ἐκεῖ ἐγεννήθη ὁ Ἀρίων, ἐξακόσια εἴκοσιν ἔτη πρὸ Χριστοῦ, ἐκεῖ ὁ Ἀλκαῖος, ἐκεῖ καὶ ἡ Σαπφὼ ἐξακόσια δώδεκα ἔτη π.Χ. Ὁ Ἀρίων ἐγεννήθη εἰς τὴν Μέθυμον, οἱ δύο ἄλλοι εἰς τὴν Μιτυλήνην.

Ὁ Ἀρίων ἦτο υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ὀυμῆς Ὀυγείας. Ἐπενόησε τὸν διθύραμβον, ἀρῆκε τὴν Λέσβον διὰ τὴν Κόρινθον, ὅπου ἔμεινε εἰς τὴν Αὐλὴν τοῦ Περιάνδρου, σοφοῦ

καὶ τυράννου ἐνταυτῷ.

Περιγύθη μετὰ τὸν Περιάνδρον τὴν Ἰταλίαν καὶ τὴν Σικελίαν, ἔδωκεν ἐκεῖ συναυλίας, ὡς ἔκαμεν ἔκτοτε ὁ Lisz καὶ οἱ ἄλλοι νεώτεροι Ἀρίωνες καὶ φορτωμένος μετὰ στεφάνους καὶ χρυσῶν ἀπεφάσισε νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν Λέσβον. Ἐπεβιδάσθη εἰς πλοῖον ἀναχωροῦν διὰ τὴν Κόρινθον, ἀλλὰ εἰς τὸ ταξίδιον, ἀφελὴς ὡς καλλιτέχνης, ἔδειξε τὸν χρυσὸν του καὶ τοὺς θησαυροὺς του. Κατὰ κακὴν του τύχην τὸ πλοῖον ἐκρυπτε πειρατὰς, οἱ ὁποῖοι ἐν συνεννοήσει μετὰ τοῦ πλοιαρχοῦ ἀπεφάσισαν νὰ τὸν φονεύσουν.

Ὁ Ἀρίων ἐνόησε τὰ σχέδιά των, ἐζήτησεν ἐξηγήσεις καὶ αὐτοὶ εἰλικρινῶς τοῦ ἐδήλωσαν ὅτι εἶχε δέκα λεπτῶν ζωὴν. Ἐζήτησε νὰ τοῦ ἐπιτρέψουν νὰ ψάλλῃ κατὰ τὰ δέκα αὐτὰ λεπτά. Καὶ μετὰ τὴν ἀδειάν των ἐστεφανώθη μετὰ χρυσῆν δάφνην, ἣν τοῦ εἶχαν χαρίσει εἰς τὰς Συρακούσας καὶ ἐτοποθετήθη εἰς τὴν ῥύμνην τοῦ πλοίου, ὡς ἐπὶ σκηνῆς. Εἶχεν ἀκούσει ἄλλοτε ὅτι ὁ Θηβαῖος ποιητὴς Ἀμφίων εἶχε κτίσει τὰ τεῖχη τῆς πόλεως του μετὰ τοὺς ἤχους τῆς λύρας του. Ἐὰν λοιπὸν ἐκεῖνος εἶχε κάμει νὰ συγκινηθοῦν οἱ λίθοι, διατὶ αὐτὸς μετὰ τὴν μουσικὴν του δὲν θὰ συνεκίνοι τὰς καρδίας τῶν ληστῶν;

Ἐτραγουδῆσεν ἕνα ὕμνον ἐμπνεύσεως, ἀποχαιρετισμὸν πρὸς τὴν πατρίδα τέκνον, ἀποθνήσκοντος μακρὰν αὐτῆς. Ἀπεχαιρέτησε τὸν ψιθυρίζοντα ῥύακα τοῦ χωρίου του, τὴν αὖραν τῆς ἐσπέρας, τὰ διερχόμενα ἐκείθεν σύννεφα. Ἀφιέρωσε τὴν τελευταίαν του σκέψιν εἰς τὴν μητέρα του, τὴν τελευταίαν του πνοὴν εἰς τὴν ἀγαπημένην του, τοὺς τελευταίους σπασμοὺς τῆς λύρας του εἰς τὸν Ἀπόλλωνα. Καὶ βλέπων ὅτι αἱ τίγρεις τοῦ πλοίου δὲν συνεκινούοντο, ἐπεκαλέσθη δι' ὑστάτην φοράν τὸν θεὸν τῆς ἀρμονίας καὶ ἐρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν, σφίγγων τὴν λύραν του ἐπὶ τοῦ στήθους του. Ἐπεσεν εἰς τὸ μέσον ποιμανίου ἀπὸ δελφίνας. Εἰς ἐξ αὐτῶν ἤπλωσε τὴν ῥάχιν του, ἐφ' ἧς ἐκάθισεν ὁ Ἀρίων καὶ ἐπειδὴ ἦτο νύκτα οἱ πειρατὰι ὑπέθεσαν ὅτι ἐπνίγη, ἐνῶ ὁ ἰχθύς τὸν ἀπεβιδάσεν ἤτυχα εἰς τὸ ἀκρωτήριον τοῦ Ταϊνάρου.

Ὁ Ἀρίων ἐπεραιώθη ἐκείθεν εἰς Κόρινθον καὶ παρουσιάσθη εἰς τὸν Περιάνδρον τοῦ διηγῆσαι τὸ πάθημά του. Ὁ Περιάνδρος ὡς σφοδρὸς δὲν ἐπίστευσε εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ δελφίνου, καὶ ὡς τύραννος ὑποπευθεὶς τὸν Ἀρίωνα τὸν ἐφυλάκισε. Ἐν τῷ μεταξύ οἱ πειρατὰι ἀφικθέντες εἰς Κόρινθον διέδωκαν μόνον τῶν τῆν εἰδησιν τοῦ θανάτου τοῦ Ἀρίωνος. Τότε ὁ Περιάνδρος πεισθεὶς εἰς τὴν διήγησιν τοῦ Ἀρίωνος, ἐκάλεσε τὸν πλοίαρχον, τὸν ἔκαμε νὰ ὁμολογήσῃ μετ' ὄρκου ὅτι τυχαίως ἐπνίγη ὁ Ἀρίων καὶ μετὰ ταῦτα τὸν ἐπαρουσίασε πρὸς αὐτόν.

Ὁ πειρατὴς φοβηθεὶς τότε ὁμολογήσῃ τὴν ἀλήθειαν, καὶ ὁ Περιάνδρος ἐσταύρωσε τοὺς πειρατὰς καὶ ἐπέστρεψε τὸν ὑπ' αὐτῶν κλαπέντας θησαυροὺς εἰς τὸν Ἀρίωνα. Ὁ Ἀρίων τότε εὐγνώμων πρὸς τὸν μελομανῆ δελφίνα ἤγειρεν εἰς τὸ ἀκρωτήριον τοῦ Ταϊνάρου ἐν ἀγαλλμα εἰς αὐτόν. Καὶ τὸ ἀγαλλμα τοῦτο ὑπῆρχεν ἀκόμη ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἡροδότου καὶ τοῦ Παιυσανίου. Δύο συνθέσεις τοῦ Ἀρίωνος περιεσώθησαν: Ὑμνος εὐχαριστήριος, τὸν ὅποσον ὁ Brunck ἐδημοσίευσεν ὑπὸ τὸν τίτλον: Ὑμνος Ἀρίωνος καὶ ἐν λυρικῶν τεμάχιον, περισωθὲν ὑπὸ τοῦ Αἰλιανοῦ.

(Κατὰ τὸν Ἀλέξανδρον Δουμαῖν)

Ἐλένη Γεωργιάδου

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΛΟΓΟΔΟΣΙΑΣ ΤΗΣ «ΕΝΩΣΕΩΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ»

Β'

Πλὴν τῶν ἐφοριῶν τῶν νοσοκομείων πολέμου εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς εἶχον καταρτισθῆ ἐφορία περιθάλψεως προσφύγων Κρητῶν καὶ Θεσσαλῶν καὶ ἀπόρων οἰκογενειῶν ἐφεδρῶν, ἐνέα μὲν ἀνὰ τὰ διάφορα τμήματα Ἀθηνῶν καὶ δύο ἐν Πειραιεῖ.

Τὸ ὀλικὸν ποσόν, τὸ διατεθὲν εἰς χρήματα ὑπὲρ τῶν προσφύγων Κρητῶν καὶ Θεσσαλῶν καὶ ὑπὲρ τῶν ἀπόρων οἰκογενειῶν τῶν ἐφεδρῶν ἀνέρχεται εἰς δρ. 189,107 καὶ 95 καὶ ἐξ ἐσπερίδος διοργανωθείσης παρὰ τῆς Α. Μεγαλειότητος δραχ. 9,487. Ἐνδύματα, κλινοσκευαὶ καὶ ἀσπρόρροχα διετεθήσαν ἀφθονα, ἀποστελλόμενα πανταχόθεν εἰς τὴν «Ἐνωσιν τῶν Ἑλληνιδῶν». Δύο δὲ ἐφορίαι διηύθυναν τὴν ἱματιοθήκην, κατανέμουσκι διὰ τακτικῶν καταλόγων πάντα τὰ εἰς εἶδη βοηθήματα πρὸς τὰς κ. Ἐφορίας τῶν τμημάτων. Πᾶσα διανομὴ ἐγένετο ἐπὶ τῇ βῆσει τακτικῶν ἀποδείξεων.

Τὴν καθαριότητα καὶ ὑγιεινὴν συντήρησιν τῶν προσφύγων εἶχον ἀναλάβει καὶ πάλιν τμηματικῶς μεγάλη ἐπιτροπή, ἀποτελουμένη ἀπὸ 57 κυρίας, αἱ ὁποῖαι πλὴν τῶν ὑπὸ τῆς «Ἐνώσεως» χορηγουμένων διένεμε καὶ γάλα καὶ τωνατικὰ εἰς τοὺς ἀσθενεῖς καὶ ἐνδύματα καὶ παντοῖα χρειώδη ἐκ μέρους τῆς Α. Μεγαλειότητος.

Καὶ ὑπὲρ τῶν παλιννοστοῦντων προσφύγων διετεθήσαν παρὰ τῆς ἀντιπροέδρου τῆς «Ἐνώσεως» δος Σοφίας Βαλτατζῆ, 3,603 δρ. καὶ ἄλλα ποσὰ, χορηγηθέντα αὐτῇ παρ' ἰδιωτῶν. Διὰ τὴν δα Σοφίαν Βαλτατζῆ δέον νὰ ἐπικαληθῆ ἐνταῦθα, ὅτι πρὶν ἢ οἱ Τούρκοι φύγουν ἐκ Θεσσαλίας ἐπεσκέφη αὐτοπροσώπως ἕκατὸν εἴκοσι χωρία καὶ παρέσχε πᾶσαν συνδρομὴν εἰς τοὺς ἀτυχεῖς χωρικοὺς, καὶ ἐξ εἰσφορῶν ἰδιωτικῶν καὶ ἐξ 20,000 δρ. ἄς διέθεσεν ἡ Κυβέρνησις. Ἐπίσης διένειμεν ἀνὰ τὰ Θεσσαλικά χωρία διὰ τὰς συληθείσας ἐκκλησίας αὐτῶν ἄμφια, σκεύη, ἱερὰ βιβλία, ἐνδυμασίας ἱερέων καὶ ἐπιταφίους ἀξίας 20,000 δρ. Εἰς τὴν πρόεδρον ἐπίσης τῆς «Ἐνώσεως» κ. Ἐλένην Γρίβα μετὰ τῆς δος Σοφίας Βαλτατζῆ ἀνετέθη παρὰ τῆς Α. Μεγαλειότητος ἡ ἐντολὴ νὰ μεταβῶσιν εἰς τὴν δυτικὴν Ἑλλάδα καὶ διανεμῶσιν εἰς τὰς ἐκεῖ οἰκογενείας τῶν προσφύγων Ἑπειρωτῶν βοηθήματα. Εἰς τοὺς παλιννοστοῦντας ἐκ τούτων ἐδόθη ἀνὰ δρ. 25 κατ' ἄτομον, ἐνῶ εἰς τοὺς διαμείναντας ἀνὰ δρ. 8 κατ' ἄτομον.

Ἐφορία παροχῆς ἐργασίας

Πλὴν τῶν ἐφοριῶν τῶν νοσοκομείων καὶ τῶν προσφύγων εἶχε καταρτισθῆ εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς καὶ ἐφορία Παροχῆς ἐργασίας εἰς τὰς πρόσφυγας καὶ τὰς γυναικείας τῶν ἐφεδρῶν. Ἡ Ἐφορία αὕτη ἀνέλαβε τὴν ραπτικὴν τοῦ ρουχισμοῦ τοῦ στρατοῦ, ἰδρύσασα ἐν ἐργαστήριον ἐν Ἀθήναις καὶ ἕτερον ἐν Πειραιεῖ. Εἰς Ἀθήνας καὶ εἰς Πειραιᾶ αἱ ἐργάτιδες αἱ πορισθεῖσαι ἐργασίαν κατὰ τὰς ἡμέρας ἐκείνας ἀνήρχοντο εἰς ὀκτακοσίας τριάντα καθ' ἑκάστην. Ἐκ τούτων πεντακόσαιο ἐλάμβανον κατ' οἶκον ἐργασίαν καὶ αἱ λοιπαὶ ἐν αὐταῖς τοῖς ἐργαστηρίοις. Τὰ ἐργασθέντα παρ' αὐτῶν τεμάχια ἀνήλθον εἰς 100,000. Μετὰ τὴν καταπαυσιν τοῦ πολέμου, τὰ ἐν λόγῳ ἐργαστήρια προέβησαν εἰς κατασκευὴν ἐτοιμῶν ἐνδυμάτων

πρὸς πώλησιν, ἵνα μὴ μείνωσι τόσαι πτωχαὶ γυναῖκες ἄεργοι. Εἰς τὰς ἐν τοῖς ἐργαστηρίοις ἐργαζομένας γυναῖκας παρείχτο ἐπὶ πολὺν καιρὸν συσσίτιον δωρεάν. Ἡ διευκρίνησις τῆς Ἐφορίας Παροχῆς ἐργασίας ἀνήλθεν εἰς δρ. 203,847 καὶ 05.

Παρὰ τὰ ἐργαστήρια ἰδρύθησαν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς καὶ νηπιακὰ Ἄσυλα, 2 ἐν Ἀθήναις καὶ 1 ἐν Πειραιεῖ. Εἰς τὰ ἄσυλα ταῦτα διημέρευον τὰ μικρὰ τῶν ἐν τοῖς ἐργαστηρίοις ἐργαζομένων γυναικῶν, παίζοντα καὶ διδασκόμενα συγχρόνως.

Τὰ φοιτήσαντα εἰς τὰ ἄσυλα ταῦτα νήπια ἀνήλθον εἰς 140. Καὶ εἰς αὐτὰ ἐπίσης παρείχτο δωρεάν συσσίτιον, βιβλία, ἐνίοτε δὲ καὶ ἐνδύματα καὶ πάντα τὰ χρειώδη.

Ἡ ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΜΕΝΗ

(Συνέχεια)

Ἐνῶ ἡ Μαρία ἐκτένιζε τὴν πενθεράν της, ὁ Κώστας εἶχεν ἐπανέλθει εἰς τὴν τραπεζαρίαν καὶ μετέφερεν εἰς τὸν ἐξώστην μίαν πολυθρόναν, τὴν ὁποῖαν ἐτοποθέτησε μετὰ τῶν δύο μεγάλων κινεζικῶν δοχείων, μετὰ τὰ φυτὰ τῶν Τροπικῶν.

Σὰς ἡτοίμασα τὴν θέσιν, ὅπου θὰ ποζάρῃ ἡ μητέρα, εἶπεν ἐπιστρέφων θριαμβευτικῶς. Ἡ Μαρία τὸν ἠτένισε, μειδιῶσα καὶ εὐτυχῆ καὶ τοῦ ἔδειξε τὴν μητέρα του. Σοῦ ἀρέσει μετὰ τὸ κτένισμα αὐτό; ἠρώτησεν.

Πολὺ νέα, πολὺ νέα διὰ πενθερά, ἀπῆντητεν ὁ Κώστας. Ἐτσι κτενιμένη κερδίζεις, μαμάκα μου, δέκα ἔτη. Ποτὲ δὲν σὲ εἶδα τόσον εὐμορφὴν καὶ τόσον καθῶς πρέπει.

Ὁ Κώστας εἶχε καὶ πάλιν παρεκτραπή. Ἡ κ. Μεριδὼφ συνωφρῶθη. Ἡ Μαρία δὲν ἠδυνήθη νὰ σιωπήσῃ. Φίλε μου, λέγεις ἀνοησίας σήμερον, εἶπεν εἰς τὸν ἄνδρα της. Νομίζω ὅτι εἶσαι πολὺ χαϊδευμένος καὶ ἡ μητέρα σου πολὺ καλή.

Ἡ κ. Μεριδὼφ ἐστέναξε καὶ τὰ μάτια της ἤστραψαν. Ἦτο συνειθιτισμένη νὰ τὴν ἀποπέρουν καὶ νὰ τὴν προσβάλλουν, πότε ὁ σύζυγος καὶ πότε ὁ υἱὸς της. Ὁλην της τὴν ζωὴν τῆς συζύγου καὶ μητρὸς εἶχε περάσει, καταπίνουσα προσβολὰς καὶ ταπεινώσεις. Ἄλλ' ὅπου ἡ σύζυγος καὶ ἡ μητέρα ὑπῆρξεν ὑπομονητικὴ, ἡ πενθερὰ ἐξανίστατο. Νὰ ταπεινώνεται καὶ νὰ προσβάλλεται ἐνώπιον τῆς ξένης αὐτῆς γυναικός, νὰ τῆς λέγῃ ὁ υἱὸς της κατὰ πρόσωπον, ὅτι εἰς τὴν γυναῖκα του ὤρσειεν ὅτι ἐφαίνετο καθῶς πρέπει, αὐτὸ ἦτο πολὺ. Ἄλλὰ καὶ πάλιν ἐκρατήθη.

Ἐσηκώθη μόνον ἀπορασιατικῶς καὶ: Θὰ ἀναβληθῇ ἡ ἐργασία αὐτῆ δι' ἄλλην ἡμέραν, εἶπε. Ἐλητημονήθη Ἡ ὦρα ἐπέρασε καὶ εἰς τὰς πέντε πρέπει νὰ ἔχω ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ Σταυροδρόμι.

Ἡ Μαρία ἠσθάνετο ὅτι ἐν ἡ πενθερὰ της ἐρευγεν ὑπὸ τὴν δυσάρεστον αὐτὴν ἐντύπωσιν, τὸ πρᾶγμα θὰ εἶχε πολὺ κακὰς συνεπείας. Ἄλλὰ χαρακτῆρος ὑπερηφάνου καὶ εὐθυτάτου ἠδυνάτει νὰ κατέλθῃ εἰς κολακείας καὶ πονηρίας, διὰ νὰ καθησυχάσῃ καὶ μεταπίσῃ τὴν κ. Μεριδὼφ. Ἐπειτα ἡ θέσις της ἦτο δύσκολος. Ὅ,τι καὶ ἐν ἔλεγε θὰ ἐψύχραινεν ἢ τὸν υἱὸν ἢ τὴν μητέρα. Πελὺ λεπτὴ καὶ εὐαίσθητος αὐτὴ ἢ ἰδίᾳ, ἠσθάνετο πῶσον ἡ ἀκριτος ἐκείνη φράσις τοῦ Κώστα θὰ ἐπύκρνε τὴν μητέρα του καὶ φόβος διὰ τὸ μέλλον κατελάμβανε τὴν ψυχὴν της. Ἦτο ἀγνώμων ὁ Κώστας εἰς τὴν μητέρα του.

Χωρίς να τὸ θέλῃ ἡ Μαρία ἐθυμώθη τότε ὅλα ὅσα εἶχε κατὰ καιροῦ ἀναγνώσει ὑπὲρ τῆς ἀδικουμένης γυναίκος καὶ τῆς ἐφάνη ὅτι ἡ πενθερά της ἦτο ἐν ἀπὸ τὰ μυρία θύματα, τὰ ὁποῖα οἱ μεγάλοι Ἄγγλοι γυναικόφιλοι ὑπερήσπιζον. Ἦσθάνετο ὅτι ὁ Κώστας ὄφειλε νὰ ζητήσῃ συγγνώμην καὶ ἠπόρει πῶς δὲν τὸ εἶχεν ἤδη πράξει. Ἦσθάνετο τώρα ἀκόμη πόσον μεγάλην καρδίαν ἔπρεπε νὰ ἔχη ἡ μητέρα αὐτῆ δια νὰ φερθῆ με τὴν ἀνεξικακίαν καὶ ἐπιεικειαν μαζὶ τῶν καὶ ἡγανάκτει κατὰ τοῦ Κώστα, ὁ ὁποῖος ἀντὶ νὰ ζητήσῃ ἀμέσως συγγνώμην, εἶχε τώρα συνοφρωθῆ καὶ ἐφαίνετο μᾶλλον θυμωμένος παρὰ μετανοημένος.

Ἐποθέτοια ὅτι, ἐὰν τοὺς ἄφινε μόνους, μητέρα καὶ υἱόν, ἴσως θὰ ἐπύρχειτο συνδιαλλαγή, ὥθησε τὴν θύραν τοῦ ἐξώστου καὶ ἐξῆλθε. Τὸ πρῶτον πράγμα, τὸ ὁποῖον ἀντίκρυσε, ἦτο ἡ μεγάλη πολυθρόνα ἀδεξίως τοποθετημένη, μεταξὺ τῶν δύο βάζων. Ἦρχισε νὰ γελά με τὴν καρδίαν της.

Τόσον αἰσθάνεται τὰ ὠραία πράγματα, μητέρα, ὁ Κώστας, εἶπεν, ὥστε ἐλάττει νὰ ἰδῆτε τί ἰκρίωμα σὰς ἔστησεν ἐκεῖ. Μὴν τὸν συνερίζεσθε λοιπόν. Προκειμένου περὶ ὠραίου εἶναι ἀδέξιος καὶ εἰς τὰ λόγια καὶ εἰς τὰ ἔργα.

Ἡ κ. Μεμιδώφ ἐξῆλθεν εἰς τὸν ἐξώστην καὶ ὁ Κώστας τὴν ἠκολούθησεν. Ἡ πολυθρόνα ἐκείνη τῆς ἐφαίνετο πολὺ ὠραία καὶ πλουσία, ὥστε νὰ ἀπορῆ διατὶ ἐγγελά ἡ νύμφη της. Ὁ Κώστας ὅμως, ὁ ὁποῖος εἶχε αἰσθανθῆ τὴν ἀδεξιότητά του καὶ εἰς τὰ λόγια καὶ εἰς τὰ ἔργα του καὶ εἶχε θυμώσει με τὸν ἐχυτόν του, διότι καὶ πάλιν ἐθόλωσε τὸν ὀρίζοντα τῆς οἰκογενειακῆς εἰρήνης των, ὁ Κώστας ἦτον εὐτυχής, διότι ἡ Μαρία εὗρηκε διέξοδον εἰς τὴν κατὰστασιν ἐκείνην.

Ἡ Μαρία ἀποσπασθεῖσα καὶ πάλιν ἀπὸ τὰς σκέψεις της με τὴν ἰδέαν τῆς εἰκόνας της καὶ μαντεύουσα ὅτι ἡ πενθερά της δὲν ἠνῶνει, διατὶ ἐγγελά, ἤρχισε νὰ ἀναπτύσῃ τὸ καλλιτεχνικὸν θέμα της :

— Πλαίσιον διὰ τὴν μητέρα, εἶπε, μᾶλλον σκοτεινόν. Στοιλίσματα, ἄνθη, ντραπαρίσματα, πολυθρόνες καὶ σοφάδες ἀπαγορεύονται. Γυναίκα εὐσωμος, ζωηρὰ καὶ εὐτραφῆς θέλει ἡσυχον καὶ ὁμαλὸν πλαίσιον, ἢ μᾶλλον δὲν θέλει τίποτε. Ἐνας μπουστός medaillon καὶ τίποτε ἄλλο. Καὶ προσηλωμένη πάντοτε εἰς τὴν σκέψιν της, ἐπῆρεν ἐν καθύμα ξύλινον τοῦ κήπου, τὸ ἐποθέτησεν εἰς τὸν ἐξώστην πρὸ τῆς θύρας τοῦ κοιτῶνος, καὶ ἐλαφρὰ, χαϊδευτικὰ ὥθησε τὴν κ. Μεμιδώφ εἰς τὸ κάθισμα αὐτό.

Ἀμέσως θὰ ἐννοήσητε, προσέθηκεν. Ἐπῆρε τὸν ἀκρίβαντὰ της ἀπὸ τὴν τραπεζαρίαν, ἐποθέτησεν ἐπ' αὐτοῦ ἐν τελευτῶν, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἐτοιμάσει δι' ἄλλην εἰκόνα, ἣν προὔθηθετο νὰ ἀρχίσῃ, ἐπῆρεν ἕνα κονδύλι ἀπὸ κάρβουνον καὶ ἤρχισε νὰ σύρῃ γραμμὰς εἰς τὴν τεταμένην ἐπὶ τοῦ ἀκρίβαντος κηρωτὴν ὀθόνην.

Ἡ κ. Μεμιδώφ τόσον ἦτο ἀσυνεθιστος εἰς τοιοῦτον θέαμα καὶ τοιαύτας ἀποφασιστικὰς πράξεις, τόσον δὲν ἐπερίμενε νὰ τελειώσῃ χωρὶς λόγια καὶ θυμὸς ἢ προκληθεῖσα παρὰ τοῦ υἱοῦ της σκηνῆ, τόσον ἀπροστοίμαστος ἦτο διὰ τὴν λύσιν αὐτὴν τὴν τόσον φυσικὴν καὶ τόσον ἰκανοποιητικὴν ἰδίᾳ δι' αὐτὴν, ὥστε ἀφέθη καὶ πάλιν ἀφωπλισμένη εἰς τὰς χεῖρας τῆς νύμφης της.

Καὶ ἐνῶ ἡ Μαρία εἰς δέκα γραμμὰς ἐδίδε τὴν πινακὴν τῆς κυρίας Μεμιδώφ φωτογνομίαν, αὐτὴ ἐσκέπτετο : Βεβαίως ἡ γυναίκα αὐτὴ κάμνει ὅλους, ὅπως θέλει. Βεβαίως ὁ Κώστας δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ τῆς ξερύγῃ. Ἀπὸ τὴν πρώτην ἡμέραν τοῦ ἐπῆρε τὸν ἀέρα, ὅπως ἔπῃρε καὶ ἀπὸ ἐμέ. Καὶ ὅμως εὐμορφὴ δὲν εἶναι, οὔτε περιποιητικὴ πολὺ, οὔτε βκσανίζεσαι γιὰ νὰ εὐχαριστῆ τοὺς ἄλλους. Τίποτε. Ἄν ἔλεγα ἐγὼ εἰς τὸ παιδί μου, ὅτι δὲν ἔχει γούστο, θὰ μοῦ ἔκαμνε τρομερὰν σκηνὴν. Αὐτὴ ἀμέσως ἀπὸ τὴν πρώτην ἡμέραν λέγει τὰ πράγματα παστρικά καὶ ξάστερα. Διατάσσει, ἀντὶ νὰ τὴν διατάσσουν. Ὅριστε. Ἡμῖν ἐτοίμη νὰ φύγω. Οὔτε μείνετε, οὔτε σὰς παρακαλῶ, οὔτε τίποτε. Ἐνα δυνατὸ γέλοιον, μίαν προσβολὴν εἰς τὸν Κώστα καὶ ἕνα καθίσαιτε ἐκεῖ. Καὶ ὅλα ἐτελείωσαν.

Ἀπὸ τὸν σιωπηλὸν της αὐτὸν μονόλογον τὴν ἀπέσπασεν ἡ Μαρία. Ἰδοῦ. Ὁμοιάζει θαυμάσια. Φθάνει διὰ σήμερον. Δὲν θέλω νὰ σὰς κουράσω περισσότερον.

— Ἀλλὰ καὶ ἐγὼ πρέπει νὰ φύγω, εἶπεν ἡ κ. Μεμιδώφ, ἡ ὁποία δὲν ἐχόρταινε νὰ βλέπῃ τὴν εἰκόνα της, ἂν καὶ μετὰ κάρβουνον μόνον.

— Ὅταν θὰ ἐπανεέλθετε, θὰ ἐργασθῶ μετὰ χρωμα, εἶπεν ἡ Μαρία. Καὶ δὲν θὰ ἀργήσητε νὰ ἐπανεέλθετε, δὲν εἶναι ἀλήθεια ; Ἡ κ. Μεμιδώφ εἶδε τὴν ὥραν. Ἦτο τέσσαρες. Δὲν ἔπρεπε νὰ χάσῃ οὔτε στιγμήν. Ἐβαλε τὸ καπέλλο της, ἀπεχαιρέτησε τὴν νύμφην της με ἐνδειξίς συμπαιθείας καὶ ἀνεχώρησε συνοδευμένη ἀπὸ τὸν Κώστα.

Ὅταν ἐξῆρχοντο τῆς ἐπαύλεως εὐρέθησαν πρὸ ὠραίου θεάματος. Εἴκοσι περίπου γυναικες Ὁθωμανίδες, ἀπὸ δέκα πέντε ἕως εἴκοσι πέντε ἐτῶν καὶ δεκάς μικρὰ παιδάκια ἀπὸ τεσσάρων ἕως δέκα ἐτῶν κατῆρχοντο ἀπὸ τὸ ὀπισθεν μέρος τῆς ἐπαύλεως. Ὑπὸ τὰ λευκὰ γιαντάκια των διακρίνοντο μεταξὺ αὐτῶν τρεῖς-τέσσαρες ἀληθινὰ καλλοναί, μετὰ μὲν μᾶτις, μετὰ ἀφρόπλαστα μάγουλα, μετὰ στόματα ἡδονικά. Οἱ φερετζέδες των, ὅχι πολλὸν προσηρμοσμένοι ἐπάνω των, ἀνεστηκόνοντο ἀπὸ τὸν ἀέρα καὶ ἄφιναν νὰ φαίνωνται ἐδῶ μὲν μεταξίνον φόρεμα ροδίνου χρώματος, ἐκεῖ δὲ σκλαβάρη κατακόκκινον ἢ μελιτζανὶ ἢ πράσινον. Ἐδῶ γοβάκια ἀπὸ χρυσοῦν δέρμα καὶ ἐκεῖ κίτρινα παπουτσάκια, πολλὰ ὁμοιάζοντα πρὸς τὰ γυναικεῖα πέδιλα τῶν γυναικῶν τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος. Παχουλαὶ μᾶλλον, ἔστυραν νορθῶς τὰ βήματά των ὡς ἐξηνητημέναι ἀπὸ κόπωση. Μία μεταξὺ ὄλων αὐτῶν διακρίνετο διὰ τὸ ὑψηλὸν καὶ κανονικὸν ὡς Καρυάτιδος ἀνάστημά της. Ὁ κορμὸς τοῦ σώματός της ἐφαίνετο στερεὰ προσηρμοσμένος εἰς τὴν μέσην καὶ εἰς τὰς λαγόνας. Ἡ κεφαλὴ ἐφέρετο ὑψηλὰ καὶ τὰ μεγάλα καὶ μαῦρα μᾶτις ἐξηκόντιζαν ἀστραπάς. Ἦτο μελαγχροινὴ, λεπτοφυής καὶ ὑπὸ τὰς κινήσεις της ἐφαίνετο ὡς τὸ νευρικὸν της σύστημα νὰ ἐκυριάρχει εἰς τὸ σῶμα αὐτό, τὸ εὐκαμπτον ὡς ἀπὸ ἐλάσματα χάλυθος.

Ἐφόρει μαῦρον φερετζέ καὶ ὑπ' αὐτὸν μαῦρον μεταξωτὸν φόρεμα καὶ ὠραῖον κίτρινον μεσαφόρι μετὰ μαῦρα τρίχαπτα. Προηγείτο τῶν ἄλλων καὶ μετὰ νευρικὰς κινήσεις ἔστυρεν ἀπὸ τὸ χερσὶ μικρὸν ἀγοράκι ὡς τεσσάρων ἐτῶν, τὸ ὁποῖον τῆς ὠμοιάζει ὑπερβολικά. Ἦτο Κιρκασιανὴ καλλονή, ἐξ ἐκείνων, αἱ ὁποῖαι εἰςέχουσαν νὰ ἀποθνήσκουν ἀπὸ ἔρωτα, ἀλλὰ νὰ μὴ ὑποτάσσωνται εἰς τὴν βίαν.

Ὡς ἐμπροσθοφυλακὴ εἰς τὴν ἀκολουθίαν αὐτὴν ἐβάδιζαν δύο μαῦροι εὐνοῦχοι, μετὰ τὰς ἐν εἶδει στολῆς ρεδιγκότας των (τουρκαλίνες) μετὰ τὰ κόκκινα φέσια των μετὰ τὰς ἐκ βουνεύρων μᾶτις των. Ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν γίγας ἀληθής, ἀναστήματος πελωρίου ἔμενεν ἐνίοτε ὀπίσ τοῦ γυναικοποιμίου, τρομερός, ἀπείσιος μετὰ τὰ πλατέα, ἀνεστραμμένῃ χεῖλῃ του, μετὰ τὰ στρογγυλὰ μᾶτις του, μετὰ τὴν μύτην τὴν σιμὴν καὶ στρογγυλὴν, ἡ ὁποία τὸν παρεμόρφωνε καθ' ὅλοκληρίαν, μετὰ τὰ πλαδαρὰ μάγουλα, τὰ ὁποῖα ἐκρεμῶντο ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ εἰς τὰ πλάγια τοῦ προσώπου του ὡς ταύρου δαμασθέντος. Ἐστρεψε τὸ πρόσωπον δεξιᾶ καὶ ἀριστερᾶ. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐστέκετο, ἡ διότι μικρὰ παιδίσκε ἀπεμακρύνετο τῶν ἄλλων διὰ νὰ κόψῃ ἕνα λουλουδάκι τοῦ ἀγροῦ, καὶ τὴν ἀνέμενε νὰ συμβαδίξῃ μετὰ τὰς ἄλλας, ἡ διότι συνοδεία ἀνδρῶν ἐπρόβχθεν ἐκ τοῦ ἀντιθέτου μέρους τῆς ὁδοῦ.

Ὅπισθεν εἰς ἀπόστασιν δέκα βημάτων ἤρχετο τρίτος μαῦρος, μὲν τρικκοντούτης, ἀνὴρ ὠραίας κατατομῆς, μετὰ τὸ δέρμα ἀπαστραπτόν ἀνακαμπὰς μαύρων ἀδαμάντων, μετὰ τὴν χεῖλῃ κοράλιν. Ἐστρεψεν ἐν βλέμμα ἐπίμονον πρὸς τὸ ἐκ τῶν τριῶν γνωστῶν μας σύμπλεγμα, τὸ πρὸ τῆς τουρκικῆς ἐκπύλεως καὶ ἐφάνη ἐκπλαγείς. Τὴν Μαρίαν εἶχεν ἴδει πολλάκις καὶ ἐκεῖ, ὡς καὶ εἰς τὸ χαρέμι τοῦ πασᾶ, εἰς τὸ ὁποῖον ἦτο προσκεκολλημένος ὡς ἀρχιενοῦχος. Ἀλλὰ ὁ νέος ἐκεῖνος καὶ ὠραῖος ἀνδρὸς παρὰ τὸ πλευρὸν τῆς Μαρίας καὶ ἡ ἔκφρασις τῆς ἀγάπης καὶ τῆς εὐτυχίας, ἡ ὁποία ἐζωγραφίζετο εἰς τὸ πρόσωτόν της ἐφάνη ὡς θεῖα κολάσεως εἰς τὸν ἀτυχῆ.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

Ἡ ΝΤΟΝΑ ΚΑΡΜΕΛΑ

Ἡ Ντόνα Καρμέλα εἰς τὴν Νεάπολιν ἐφημίετο διὰ τὴν ἐργατικότητά της, τὰ φιλόνηρωπα αἰσθηματα, τὰς χριστιανικὰς της ἐν γένει ἀρετάς. Εἶχε νυμφευθῆ νεωτάτη, ἐχῆρσεν ἐπίσης νέα, πρὶν συμπληρώσῃ τὸν 30ὸν τῆς ἡλικίας της ἔτος, καὶ ἀπεφάσισεν ἕκτοτε νῆπιερῶσθ ὅλον τὸν βίον της εἰς περιθαλψίν τῶν ἀδελφῶν της, ὡς ἔλεγε, διὰ τοὺς συμπατριώτας της, χωρὶς νὰ περιβληθῆ ὅμως τὸ μοναχικὸν σχῆμα, μένουσα ἐλευθερὰ εἰς τὸν κόσμον καὶ ἀνεξάρτητος, ὅπως διαθέτῃ ὡς ἤθελε τὸν καιρὸν καὶ τὰς σκέψεις της.

Ὁ σύζυγός της ἀποθνήσκων τῆς ἄφηκεν ὡς κληροδότημα μικρὰν ἐξοχικὴν οἰκίαν, ἕνα ἀγρόν καὶ ἕνα κῆπον, τὸν ὁποῖον ἐξηκολούθει νὰ καλλιεργῆ καὶ μετὰ τὸν θάνατόν του, ἀρῆσασα τὴν πόλιν καὶ ἀποσυρθεῖσα εἰς τὴν ἐξοχικὴν οἰκίαν καὶ χρησιμοποιοῦσα κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν της τὸ πρῶτον τῶν εἰσοδημάτων διὰ τοὺς δυστυχεῖς.

Εἶχε γένει πλεόν πολλὸ γνωστὴ καὶ ἀγαπητὴ, καὶ διὰ τὴν φρονῆσιν της σεβαστὴ εἰς ὅλους. Τὰ παιδιὰ πρὸ πάντων τοῦ χωρίου τὴν ἐθεώρουν ἰσχυρόν των προστάτην, καὶ τὴν ἐφώναζαν μητέρα. Τὴν Κυριακὴν, ὅταν ἐξῆρχετο ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν, τὴν ἐτριγύριζαν ὅλα ἄλλα τῆς ἐφίλουσαν τὸ χεῖρ, ἄλλα τὴν ποδιάν, καὶ ἐκείνη δὴν χαρὰ προσδιώριζε τὴν ὥραν, ὅπου ἤθελον ὑπάγει διὰ τὴν διανομὴν τῶν ὀπωρικῶν. Οὕτως ἐπέραν τὸν καιρὸν της εὐχαριστημένη καὶ χρησίμος εἰς ὅλους, ὅσον τῆς τὸ ἐπέτροπον τὰ μέσα, τὰ ὁποῖα διέθετε. Μία μόνον σκέψις τὴν ἀπησχόλει ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν νὰ εἶχε κανὸν παιδάκι νὰ τὸ ἀνατρέψῃ διὰ τὰ γηράματα της ἂν καὶ ἡ γράϊα Ντόνα Κατερίνα, ἣτις ἔμενε ἀπὸ χρόνων μετ' αὐτῆς, ἦτο πολὺ πιστὴ καὶ ἀφωσιωμένη, καὶ συνέζων μετὰ πολλὴν ἀγάπην, συνεργαζόμεναι ὡς δύο ἀδελφαί, ὅχι ὡς κυρία καὶ ὑπηρέτρια. Ἀλλ' ἦτο γράϊα,

Ἡ Μαρία ἐχαιρέτισε τὰς γυναῖκας καὶ ἐμειδίασε πρὸς τὸν ἀρχιενοῦχον.

Οὗτος ἔφερε τὸ χεῖρ εἰς τὸ στήθος καὶ ἔπειτα εἰς τὸ στόμα καὶ τὰ τέως ἄγια μᾶτια, ἀπὸ ἐξήστραψαν πρὸς στιγμὴν ἀληθινὰ πύρινα βλέμματα, ἀμέσως ἐγένεον ἤπια καὶ ἐφαίνοντο ἔτοιμα νὰ κλαύσουν. Ἦτο καὶ αὐτὸς ἐν θύμα ἐπὶ πλεόν εἰς τὰ ἀπειροπληθῆ τοιαῦτα τῶν ἡθῶν καὶ ἐθίμων τῆς Ἀνατολῆς. Εἶχεν ὁ ὠραῖος ἐκεῖνος μαῦρος ἀναντιροῦτως καρδίαν ὑπὸ τὰ εὐρέα καὶ ἀθλητικὰ στήθη του. Καὶ ἀπόκληρος τῆς οἰκογενειακῆς χαρᾶς, ἀπόκληρος τοῦ ἔρωτος καὶ τῆς στοργῆς, ἣτις ἐξημεροῦει καὶ τὰ θηρία ἀκόμη, περιέφερε τὸν πόνον τῆς ἀσκόπου ὑπάρξεως του πικροῦ μαζὶ του. Τὰς γυναῖκας ἐν γένει δὲν ἠγάπα, συνεπάθει ὅμως ἐκείνας, τὰς ὁποῖας ἐνόμιζε καταδικασμένας εἰς ἀγαμίαν. Ἡ ψυχὴ του ἀδελφῶνετο μυστικά, σιωπηλά, μετὰ αὐτάς. Ἡ θέα των τὸν ἐπαρηγόρει, τὸν ἐχαροποιεῖ. Θὰ ἐδίδεν ὅλους τοὺς πολυτίμους λίθους, οἱ ὁποῖοι ἐστόλιζαν τὰ ὡς ἀπὸ ἔβενον πελεκητὰ δάκτυλά του καὶ ὅλα τὰ χρήματα, τὰ ὁποῖα εἶχε συσσωρεύσει ἐκ τῆς δεκαετοῦς ὑπηρεσίας του εἰς τὸ χαρέμι τοῦ πασᾶ του, ἐνὸς ἐκ τῶν πλουσιωτέρων σπιτιῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἐὰν ἠδύνατο νὰ ἐκμυστηρευθῆ εἰς τὴν Μαρίαν τὴν φίλιαν του, ὅσακις τὴν ἔβλεπεν, ἐπισκεπτομένην τὸ χαρέμι καὶ ἐργαζομένην ἐκεῖ. Εἶχε σχηματίσει τὴν πεποιθήσιν, ὅτι ἡ νέα ἐκείνη κόρη, ἡ ὁποία ἔκαμνε τὴν ἀνδρικὴν αὐτὴν ἐργασίαν, ἡ ὁποία ἤρχετο καὶ ἐπήγαινε ἐπάνω, κάτω, εἰς τὰς νήσους, εἰς τὰς ἐξοχὰς, μόνη, ἡ ὁποία ἐνῶ ἦτο πτωχὴ, δὲν εἶχεν ὅμως ἀνάγκην ἀνδρός, διὰ

ἐφοβεῖτο μὴ τὴν χάσῃ, καὶ ἡ ἰδία δὲ πολὺ νέα δὲν ἦτο, διέτρεχε τὸ 40ὸν ἔτος. Ὁ Θεὸς εἰσῆκουσε τὴν προσευχὴν της.

Μίαν πρωῖαν τοῦ Μαΐου, ὅπου ἐπῆγαινε εἰς τὸν κῆπὸν της, ὅστις ἀπέχε μὲν πέντε λεπτὰ τῆς οἰκίας της, εἶδεν ἀπὸ τὸ ἔσω μέρος τοῦ φράκτου κατὰ τὴν λευκὴν, κρυμμένον εἰς τὰ πράσινα τῶν θάμων φυλλώματα. Ἀπὸ μακρὰν τὸ ἐξέλαβε διὰ λαγόν. Ἄλλ' ἐκείνη ἐπλησίαζε, τὸ βῆμα της ἠκούετο, καὶ τὸ λευκὸν πῶγμα δὲν ἐκινεῖτο ἀπὸ τὴν θέσιν του· ὁ λαγὸς αὐτὸς δὲν φοβεῖται! ἔλεγε μόνη. Ὅταν ἦλθε πολὺ πλησίον, διέκρινεν, ὅτι τὸ λευκὸν ἐκεῖνο ἦτο δῆμα, ἀκουμπημένον εἰς τὴν ρίζαν μιᾶς ροδῆς. Τί νὰ εἶνε τοῦτο! ἐσκέπτετο. Πλησίαζε ἐπισπεύδουσα τὸ βῆμα καὶ βλέπει ὅτι ἦτο βρέφους, δέκα ἕως εἴκοσι ἡμέρας, ὡς ἔκρινεν ἡ ἰδία, ἐν ὠραῖον παιδάκι ὀδόνου, ὅπως τὰ ρόδα τοῦ θάμου, εἰς τοῦ ὁποῖου τὴν ρίζαν ἦτον ἀκουμπημένη ἡ χαρίεσσα στρογγύλη κεφαλὴ του, ἣτις ἔφερεν ὠραῖαν σκούφιαν ἀπὸ δαντέλλας λευκᾶς ἄλλὰ καὶ τ'ἀσπρόρρουχα καὶ τὸ τὺλιγμα τοῦ παιδιοῦ ἦσαν κομψὰ, ὅχι ὅπως τῶν παιδιῶν τοῦ χωρίου. Ὡ! τὴν χαρὰν τῆς Ντόνας Καρμέλας! Ὡ, τὰ δάκρυα τὰ ὁποῖα ἔρρευσαν τὴν ὥραν ἐκείνην ἀπὸ τὰ μᾶτις της. Πόθεν νὰ ἤρχετο ; τί ἦτο τοῦτο ; χωρὶς νὰ σκεφθῆ περισσότερον : θησαυρὸς μου, εἶπε, τὸ λαμβάνει εἰς τὴν ἀγκάλην της καὶ φθάνει βιαστικὴ εἰς τὸν οἶκόν της, δεικνύουσα αὐτὸ εἰς τὴν γράϊαν Κατερίναν.

Ἀμέσως τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὕπηνεν εἰς τὸν προσετώτα τῆς ἐκκλησίας, διηγήθη τὸ συμβάν, ἐγράφη εἰς τὰ ληξιαρχικὰ βιβλία, ἐβάπτισεν τὸν θησαυρόν της, τὴν ροδίνην της κόρην, καὶ τὴν ὠνόμασε Ρόζαν.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἐποικίλλε καὶ ὁ βίος της δὲν ἦτο πλεόν μονότονος ὡς ἄλλοτε· ἡ πρώτη φροντίς τὸ πρῶτ' ἦτο νὰ ἀμείξῃ τὴν καταίαν, νὰ βράσῃ τὸ γάλα, νὰ πλύνῃ τὸ μπιμπερὸν, ἅμα ἡ μικρὰ τὸ εἶχε πιθ'. Ἀνέστρεψε τὴν κόρην μετὰ ὅλας τὰς προσυλάξεις καὶ περιποιήσεις φιλοστόργου μητρὸς, προσέχουσα μὴ τὴν ἴδῃ θερμὸς ἥλιος ἢ σφοδρὸς ἀνεμός καὶ τῆς ἀφαιρέσῃ τὴν ροδίνην ἀνθηρότητα. Ἐμειγλῶνεν οὕτω εἰς τὸ μέσον τῶν κρίνων, τῶν ρόδων καὶ τῶν ἀνθέων τῆς πορτοκαλιάς, καὶ ἂν διηγωνίζετο μετὰ αὐτὰ ἤθελεν εἶχε τὸ πρῶ-

νά την τρέψη, είχε σχηματίσει την βεβαιότητα ότι δεν θα υπανδρεύετο. Και ήσθάνετο άκατανίκητον πρὸς αὐτήν συμπάθειαν, ἡ ὁποία ἤβησεν, ἀφ' ἧς ἡμέρας ἡ Μαρία ἐζήτησεν ἀπὸ τὸν πασᾶν του τὴν ἄδειαν νὰ πάρῃ ἐν σίτισσ, ἔχουσα ὡς μοντέλο τὸν ὠραῖον μαυρὸν.

Τρεῖς-τέσσαρας φορὰς εἶχε ποζάρει ἀνὰ ἡμίσειαν μὲν ὠραν κάθε φορᾶν. Ἄλλὰ ἡ εὐτυχία, ἣν εἶχεν αἰσθανθῆ κατὰ τὰς ὥρας αὐτάς, ἦτο τόσον μεγάλη, ὥστε νὰ καθιστᾶ κατόπιν τὴν δυστυχίαν του ἀκόμη μεγαλύτεραν καὶ ἀφόρητον.

(Ἔπεται συνέχεια)

Μάτα

ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΡΑΙ ΚΑΙ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑΙ ΑΝΔΡΟΓΥΝΑΙΚΕΣ

Κάποιος συγγραφεὺς λέγει, ὁμιλῶν περὶ γυναικὸς ἐνδεδωμένης ἀνδρικά, ὅτι ἐνδύετο ἀνδρικά ὡς αὐτοκράτειρα. Καὶ ἐκ τοῦ πρωτοτύπου τούτου ἐγκωμίου ἐν ἐξάγειται βέβαιον συμπέρασμα ὅτι αἱ ἐστεμμένοι κεφαλαὶ εἶχον ἄλλοτε ἰδιαιτέραν ἀδυναμίαν εἰς τὸ ἀνδρικὸν ἐνδυμα. Καὶ ἡ ἀδυναμία αὕτη ἐξηγεῖται, ἐὰν ληθῆ ὅτι ὄψιν ἀρχαία παροιμία λέγουσα : ὅτι τὸ ἀνδρικὸν ἐνδυμα κάμνει τὸν ἄνδρα καὶ τὸν κύριον. Καὶ ἀφοῦ ὑπάρχει νομοθεσία ἀναγνωρίζουσα εἰς τὰς γυναῖκας τὴν δύναμιν νὰ βασιλεύουν, σημειῖται ὅτι ἀναγνωρίζονται εἰς αὐτάς καὶ αἱ ἀνδρικαὶ ἀρεταί, αἱ ἐξασφαλίζουσαι τὸ κύρος τῶν βασιλείων.

Ἄφοῦ λοιπὸν ἡ βασίλισσα δύναιται νὰ ὑποδυθῆ τὸ πρόσω-

τον βασιλεῖον. Ἄνθος καὶ αὕτη μὲ ψυχὴν ἀρωματωμένη, μὲ πρόσωπον ὡσεὶδὲς ὠροροδίον καὶ δύο καστανὰ μάτια, ὅπου ἔλαμπαν ὡς δύο ἄστρα, μὲ μαλλιά μεταξωτὰ καστανὰ ἐπίσης, καὶ χεῖλη, τὰ ὁποῖα εἶχαν τὸ χροῶμα ὅπου εἶχε τὸ κοράλλινον περιδέραιον, τὸ ὅποιον τῆς ἐφόρεσεν ἡ μητέρα της, ὅταν ἔγεινεν ἐπὶ τὰ χρόνια. Ἐλάμπε καὶ τὸ βλέμμα καὶ τὸ δέρμα καὶ τὸ γέλοιο της λάμψιν, τὴν ὁποῖαν τῆς εἶχε δώσει ὁ ἥλιος, τὸ πρῶν ἐκεῖνο ὅτε τὴν εἶδεν ἀνατέλλον εἰς τὴν ῥίζαν τῆς ροδῆς. Ὅσον διὰ τὸ ἀνάστημά της τὸ πελεκητόν καὶ τὸ βᾶδισμα τὸ μεγαλοπρεπές, τὴν ἐζήλευε καὶ αὕτη ἡ Ἴρις μ' ὄλην τὴν λαμπρότητα : Πριγκηπέσσα μου, ἔλεγεν ἡ Ντόνα Καρμέλα, ἀπὸ ποῖο παλάτι τοῦ οὐρανοῦ μοῦ ἴθλας ;

Τὴν ἔστελλεν εἰς τὸ σχολεῖον τῆς ἐνορίας, ἤξευρε νὰ διαβάξῃ, εἶχε μάθει καὶ τὰς προσευχὰς της, ἀλλὰ δὲν ἴσαν μόνον αἱ προσευχαί· τῆς ἐμάνθανε καὶ ὅλας τὰς ἀγροτικὰς ἐργασίας, διὰ νὰ ἠξυέρῃ νὰ ἐπιστατῆ ἀργότερα τὰς ἐργαζομένας γυναῖκας, καὶ νὰ γνέθῃ μαλλὰ καὶ βαμβάκι, νὰ πλύνῃ κάλτσας καὶ χαιροκίτια, καὶ νὰ ζυμώνῃ καλὸν ψωμί. Τὰ εἶχε μάθει ὅλα, καὶ ἔμενε πλέον μὲ τὴν μητέρα της ἐργαζομένη. Ἦτο δεκαεὶς χρόνων, κόρη χαριτωμένη μ' ὅλας τὰς χάριτας τῆς φύσεως καὶ τῆς προκοπῆς. Ἄλλὰ τὸ καλλίτερον, ὅπου ἐκέρδιεν ἡ Ρόζα ἀπὸ τὴν μητέρα, τὴν ὁποῖαν ἡ τύχη τῆς ἔδωκεν, ἴσαν τὰ γενναῖα αἰσθημᾶτα· φύσει καλὴ αὕτη, ἀνατρεφομένη καὶ ἀπὸ τὴν ἐνάρετον Καρμέλαν, ἔγεινε τύπος ἀρετῆς.

Εἶχε παρέλθει τὸ θέρος, ἐποχὴ κατὰ τὴν ὁποῖαν δὲν ἄφηναν πολὺ τὴν Ρόζαν νὰ πηγαίνῃ εἰς τὸν ἄγρον, διὰ νὰ μὴ τῆς καταστρέψῃ ὁ ἥλιος τὸ μεταξίνον δέρμα. Ὁ Σεπτέμβριος εἶχε κάμει τὴν ἐμφάνισίν του μὲ ὄλον τὸν πλοῦτον τῆς δροσιάς του, καὶ ἡ Ρόζα ἀπῆλauen αὕτη, καθήμενὴ μὲ τὴν μητέρα της καὶ τὴν Ντόνα Κατερίναν ὑπὸ τὴν μεγάλην τοῦ κήπου μιλᾶν καὶ πλέκουσα. Αἴφνης ἐφάνη πρὸ αὐτῶν ὁ προσετώς, συνοδευόμενος ἀπὸ ἓνα ὑπῆρτην ἀριστοκρατικοῦ οἴκου καὶ ἐζήτησε νὰ ὁμιλήσῃ ἰδιαιτέρως εἰς τὴν Ντόνα Καρμέλαν· ἀντικείμενον τοῦ λόγου του ἴητον ἡ κόρη, τῆς ὁποίας εἶχον παρουσιασθῆ οἱ γονεῖς καὶ ἐζήτησαν αὐτήν. Ἡ ἀγαθὴ Καρμέλα, ὅταν ἤκουσε τὸ νέον τοῦτο, τὸ ὅποιον τῆς ἐφάνη παραδοξότερον παρ'

ποῦ τοῦ βασιλέως, διατὶ δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ φέρῃ καὶ τὸ ἐνδυμὰ του, τὸ συμβολίζον τὴν ἐν πᾶσι ὑπεροχήν ;

Διὰ τοῦτο αἱ βασίλισσαι ἀνδροφοροῦν συχνότατα, κάμνουσαι χρῆσιν τοῦ δικαιοῦματος των τούτου, καὶ ὄχι ἀπὸ φιλαρέσκειαν ἢ ἀπὸ προτίμησιν πρὸς τὸ ἀνδρικὸν ἐνδυμα. Ἄλλως τε μόνον τοιοῦτοι λόγοι ἠδύνατο νὰ τὰς ἀναγκάζουν νὰ παραβλέπουν τοὺς ἀφορισμοὺς τῆς ἐκκλησίας, ἡ ὁποία κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους εἶχεν ἀπέραντον δικαιοδοσίαν ἐπὶ τῶν κοινῶν πραγμάτων, καὶ τῆς ὁποίας οἱ ἱεροκήρυκες ἀπὸ τοῦ ἄμβωνος ἔρριπταν τὸν ἀφορισμὸν των κατὰ τῶν ἀνδροφορέμων γυναικῶν : *Ἄς εἶναι κατηραμένοι καὶ ἄς καταδιώκωνται μὲ κεραινοὺς τοῦ οὐρανοῦ οἱ φέροντες ἄλλα ἐνδύματα πλὴν τῶν τοῦ φύλου των.*

Ἡ βασίλισσα τῆς Κύπρου Αἰκατερίνη Κορνάρου (1454—1510) εἶναι ἡ πρώτη βασίλισσα ἡ ἐνδουμένη πάντοτε ἀνδρικά, καὶ ἀληθῶς ὑπερβαίνουσα τοὺς ἄνδρας εἰς ἀνδρικά χαρίσματα. Φαίνεται ὅμως ὅτι καὶ ἡ φύσις τὴν ἐδοθήθησεν ἐν πολλοῖς εἰς τὸν ἐξανδρισμὸν τοῦτον. Αἱ πλεῖσταί εἰκόνες τῆς τὴν παρουσιάζουν μὲ μύστακα θαυμάσιον, τὸν ὁποῖον θὰ τῆς ἐζήλευον τότε συναδελφοὶ τῆς ἄνδρες, ἐν, ἐννοεῖται, ὑπῆρξε φυσικός. Ἦτο ἐκ Βενετίας, φοδερὰ πολέμαρχος, κατακτήτρια καὶ ὄχι ἀπλῶς βασίλισσα τῶν τύπων, προεδρεύουσα μόνον τελετῶν καὶ πανηγύρεων.

Μετ' αὐτὴν ἔρχεται ἡ Χριστίνα τῆς Σουηδίας, ἣτις ἀφίνει τὸν θρόνον διὰ νὰ περιέλθῃ τὸν κόσμον, καὶ ἣτις ἀναλλάσσει τὴν βασιλικὴν χλαμύδα μὲ ἐν ἀπλοῦν ἀνδρικὸν ἐνδυμα. Ἄ-

ὅταν εἶρε τὴν κόρην εἰς τὸν αὐτὸν κήπον, ἀκουσθημένην εἰς τὴν ροδῆν, ἐχάρη μὲν, διότι ἔβλεπεν ἀμέσως, ὅτι ἠθελεν εἶχε λαμπρότερον μέλλον ἀπὸ ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον τὴν ἐπερίμενε μεταξὺ τῶν χωρικῶν, ἀλλὰ καὶ ἐλυπήθη ἐνταῦθα. Διὰ πρώτην ἴσως φορᾶν εἰς τὴν ζωὴν τῆς ἠσθάνθη ἡ εὐσπλαγχνικὴ γραῖα κᾶσι τι, ἐν ἀσθημα, τὸ ὅποιον δὲν ἠμπορεῖ ἡ ἰδία ν' ἀντιληφθῆ καλῶς, ἀν ἴητο λύπη ἢ ἐν εἶδος ζηλίας, ὅταν ἤκουσεν, ὅτι ἡ Ρόζα εἶχε πατέρα καὶ μητέρα ζῶντας καὶ τὴν ἐζήτησαν. Ἐβλεπε τὴν πριγκηπέσσαν εἰς τὴν θέσιν, τὴν ὁποῖαν εἶχεν ὄνειροπολήσει δι' αὐτήν· νὰ σὲ ἰδῶ νὰ φορέσῃ πολὺ τιμον καὶ ἔνδοξον στέμμα, τῆς ἔλεγεν εὐχομένη. Ἄλλὰ τὴν ἐφοβήθη μὴ τῆς ἀφαιρῆθῆ τὸ πολυτιμότερον κτῆμα, ἐκεῖνο τὸ ὅποιον δὲν ἠμποροῦν ν' ἀντικαταστήσουν ὅλα τὰ στέμματα καὶ τὰ ἀγαθὰ τοῦ κόσμου, τὴν εἰλικρινῆ ἀγάπην. Ἐφοβήθη μὴ χάσῃ τὴν στοργὴν τῆς ἀγαπημένης Ρόζας.

Ἡ κόρη πράγματι κατήγετο ἀπὸ μεγάλον ἀριστοκρατικὸν οἶκον. Ἡ γέννησίς της δὲ ἴητο ἱστορικὴ. Ὁ πατὴρ της ἐκτὸς τοῦ τραπεζιτικοῦ οἴκου εἶχε καὶ μέγα ἀγροκήπιον. Εἰς τὸ ἀγροκήπιον εἶχεν ἓνα ἐπιστάτην, τὸν ὁποῖον εἶχον νυμφεῦσαι, δύο ἔτη πρὸ τῆς γεννήσεως τῆς Ρόζας, μὲ μίαν θαλαμηπόλον τοῦ οἴκου των. Ὅταν ἐγεννήθη ἡ Ρόζα, ἡ μήτηρ της ἔπαθε πολὺ· ἠσθάνθησεν ἐπικινδύνως. Ὁ πατὴρ κοινῆ γνώμῃ καὶ τῶν ἄλλων πλησιεστέρων συγγενῶν ἀπεφάσισε νὰ δώσῃ τὸ βρέφος εἰς τὴν σύζυγον τοῦ ἐπιστάτου, ὅπως τὸ θηλάσῃ. Αὕτη εἶχεν ἀποκτήσει ἐπίσης τέκνον δεκαπέντε ἡμέρας πρὸ τῆς γεννήσεως τοῦ ἰδικοῦ του. Ὅπως μὴ ἀνησυχῆσῃ δὲ ἡ τροφός, ἐργαζομένη εἰς τὴν πόλιν, ὅπου ἔμενον, ἦ τὴν βλάβῃ ἢ ἔλλειψιν τοῦ καθαροῦ ἀέρος, τὸν ὁποῖον εἶχε συνειθίσει, πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ μικροῦ, ἀπεφάσισαν νὰ τὸ δώσουν εἰς τὴν ἐξοχὴν, εἰς τὸ ἀγροκήπιον.

Ὁ ἐπιστάτης ἴητο ἄνθρωπος κωφεύων εἰς τὴν φωνὴν τῆς συνειδήσεως. Ὅταν ἐδόθη τὸ βρέφος εἰς τὴν σύζυγον του, τῷ ἐπῆλθε φοδερὰ, ἀποτρόπαιος ἰδέα. Τὸ παιδί τοῦτο εἶναι δεκαπέντε ἡμέρας μικρότερον ἀπὸ τὸ ἰδικόν μου, ἔλεγε μόνος. Ὁ πατέρας του δὲν ἐνθυμεῖται βέβαια πῶς ἴητο τὸ πρόσωπόν του· ὅσον διὰ τὴν μητέρα, οὔτε δὲν τὸ εἶδεν εἰς τὴν κατάστασιν, ὅπου εἶναι ὁ περσεὸς, ὁ ὁποῖος τὴν

ληθὴν φιλόσοφος, γυνὴ μόνον κατὰ φύσιν, μὴ ὑποβληθεῖσα ποτὲ εἰς τὰς ὑπαγερέσεις τῆς γυναικείας ἀγωγῆς, ἐπίδεικνύουσα πλήρη ἀδιαφορίαν διὰ τοὺς στολιμοὺς, βαθυτάτην ἀντιπάθειαν διὰ τὸν γάμον, ἐκκεντρικὴ μὲ τὸ ἐλεύθερον ὕφος της καὶ μὲ τοὺς ἀποφασιστικοὺς τρόπους της, λέγουσα πάντοτε : Ἐὰν προτιμῶ τοὺς ἄνδρας, τοῦτο εἶναι μόνον καὶ μόνον, διότι δὲν εἶναι γυναῖκες.

Ἡ Χριστίνα αὕτη, ἡ ὁποία ἀνοίγει τὸν δρόμον εἰς τὴν σειρὰν τῶν ἐκκεντρικῶν βασιλέων τῶν ἀπεγοητευμένων τοῦ αἰῶνος μας, τῶν βασιλέων τῆς Βαυαρίας καὶ τῶν διαδόχων τοῦ αὐστριακοῦ οἴκου.

Ἄγαμος, ἐλευθερόφρων, ὑψωμένη ὑπεράνω τῶν προλήψεων, γνωρίζουσα ὅτι τῇ ἐπετρέποντο τὰ πάντα, ἀφοῦ ἴητο βασίλισσα, ἡ Χριστίνα ἐνεδόθη ἀνδρικά τὸ 1654, ὅταν ἐπεχείρησε τὴν μακρὰν σειρὰν τῶν ταξειδίων της ἀνὰ τὴν Εὐρώπην. Εἶχε κατατῆ ἀμέσως ἀντικείμενον περιεργείας, καὶ ὠμίλου δι' αὐτήν, ὡς διὰ τὰς βασιλοπούλας τῶν παραμυθῶν.

Αἱ ἀφίξεις της, αἱ ἀναχωρήσεις, πᾶσα κίνησις της σχολιάζεται παρὰ τῶν συγχρόνων της χρονολογῶν. Εἰς τὴν Ρώμην ἐξέφρασαν πλέον ἢ ἐκπλήξιν, ὅταν τὴν εἶδαν ἱππεύουσαν ἀνδρικά λευκὸν ἵππον. Εἰς Παρισίους ἐπίσης περιγράφεται λεπτομερῶς τὸ ἀνδρικὸν ἱππευτικὸν ἐνδυμὰ της : Πίλος μὲ μαῦρα περὰ, περιλαίμιον ἀνδρικόν, στολὴ κατάφορτος μὲ χρυσὰ καὶ ἀργυρὰ γαλόνια. Εἰς τὴν Βιέννην παρουσιάζεται μὲ πανγαλόνια τουρκικὰ.

κατέχει, δὲν τὴν ἀρῆκε κᾶν νὰ αἰσθανθῆ ἂν τὸ ἀπέκτησεν. Ἄν τὸ μικρὸν τοῦτο ἔλειπεν ἀπὸ τὸ μέσον, καὶ ἐπαιροῦσα τὸ ἰδικόν μου εἰς τὴν θέσιν του, τί καλὴ δουλειά ! Δὲν ἔχω παρὰ νὰ εἰπῶ, ὅτι τὸ παιδί μου ἀπέθανεν. Ὅχι δὲν γίνεται. Ἄν ὁ Κύριος ἐμάνθανεν ἀπὸ κανέναν, ὅτι τὸ παιδί εἰς τὸ ἀγροκήπιον δὲν ἀπέθανεν ! Ὅχι· καλλίτερα νὰ εἰπῶ, ὅτι ἡ γυναικὴ μὲν ἠμποροῦσε νὰ βυζαίνῃ δυὸ παιδιά, καὶ ἐδώκαμεν τὸ ἰδικόν μας εἰς τὴν ἀεληρῆν μου νὰ τὸ ἀναθρέψῃ. Ὁ Κύριος δὲν θὰ ὑποπτεῖται τίποτε, οὔτε θὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν ἄλλην ἄκραν τοῦ Κράτους, εἰς τὴν Λομβαρδίαν, ὅπου μένει ἡ ἀδελφὴ μου, νὰ ζητήσῃ πληροφωρίαν. — Δεγμένον κωμωμένον. Τὰ ἐξημερώματα ὅταν τὴν ταλαίπωρον σύζυγον, καταβλημένην, ἣτις ἐδύζαινε τὴν νύκτα δύο μωρὰ, ἐπῆρεν ὁ ὕπνος, ὁ σύζυγος λαμβάνει τὴν μικρὰν τοῦ Κυρίου του κωμωμένην, τὴν τυλίγει εἰς τὸ ἀπὸ πικρὸ μὲ κεντήματα σκέπασμα της, καὶ τὴν φέρει εἰς τὸν κήπον τῆς Καρμέλας, ὁ ὁποῖος ἴητο εἰς τὸ παρακείμενον χωρίον, ἀπέχον ἔν τεταρτον σχεδὸν τῆς ὥρας τοῦ μεγάλου ἀγροκηπίου.

Περὶ τὸν νὰ εἶπῃ τις περὶ τῆς ἀνησυχίας τῆς τροφοῦ, ὅταν ἐξῆυπησε καὶ εἶδεν ὅτι ἔλειπε τὸ μικρὸν. Ὁ σύζυγος, ὅστις εἶχεν ἦδη ἐπιστρέψῃ, ἔσπευσε νὰ τῆς εἶπῃ ὄλην τὴν ἀλήθειαν, μόνον τὸ μέρος ὅπου ἐναπέθεσε τὸ βρέφος τῆς ἔκρυψε. Τὶ νὰ κάμῃ τώρα ἡ δυστυχὴς μὲ τὸν ἀγροῖκον ἐκεῖνον, τοῦ ὁποῖου ἡ φωνὴ πίντοσε τὴν ἔκαμνε νὰ ἀναπῆθῃ ἀπὸ τὸ κάθισμά της εἰς τὸν ἄερα ! Νὰ τὸν καταγγεῖλῃ ; Καὶ ἴητο βεβαία ὅτι ἠθελε διαφύγει τὸν θάνατον αὐτῆ καὶ τὸ ἰδικόν της βρέφος ! Εἰς τὸ μέρος, ὅπου ἔμενε, δὲν ὑπῆρχον ἄλλαι οἰκίαι πλησίον νὰ συμβουλευθῆ τοῦλάχιστον κωμῶν γειτόνισσαν· καὶ τί ἠθελεν ὠρελῆσαι καὶ τοῦτο ; ἔλεγεν ἀπηλπισμένη· τὸ κακούργημα ἠθελε γνωρισθῆ, χωρὶς ἀποτέλεσμα ἴσως. Τὸ παιδί αὐτὸ ἦτον ἀκόμη εἰς τὴν ζωὴν ; Τὴν διεσθεσίανεν ὁ σύζυγος, ὅτι τὸ ἔβαλεν εἰς μέρος ἀσφαλές, ἀλλ' ἂν ἴητο ψεῦμα ! ἴητο δυνατόν νὰ ἔχῃ πλέον πῆστιν εἰς τοὺς λόγους τοιοῦτου ἀνθρώπου, τὸν ὁποῖον τώρα πλέον ἐγνωρίζε καλῶς. Ὁ σύζυγος προσεπάθει παντοιοτρόπως νὰ τὴν πείσῃ, μεταχειριζόμενος καὶ φοβερισμούς, ὅτι οἱ Κύριοι δὲν ἐγνωρίζαν τὸ παιδί των, τὸ ἰδικόν των δὲν τὸ εἶχον ἰδεῖ, ἠθελον τὸ παρουσιάσει

Ἄλλως τε καὶ ἡ φυσιογνωμία της εἶναι τρομερὰ ἀνδρική, καὶ τὸ σῶμα της καὶ οἱ μῦς της καὶ αἱ στάσεις της. Τὸ ἀνομολογεῖ μόνη της, ὅταν εἰς παρουσίαισιν τῶν κυριῶν τῆς Αὐλῆς ἐν Φοντεναϊδῶν, ὄλαι τὴν φιλοῦν. Τοῦτο τὴν ἀνιᾶ, τὴν δυσχερεῖται καὶ ἐπὶ τέλους λέγει : Τί μανίαν ἔχουν λοιπὸν ὄλαι αὐταὶ αἱ γυναῖκες νὰ μὲ φιλοῦν ; ἴητος διότι ὁμοιάζω πρὸς ἄνδρα ;

Ἴδου εἰκόνα, ἣν δίδει περὶ αὐτῆς ὁ δούξ Γκούζης, ὅστις ἐχρησίμευσε ὡς συνοδός της :

«Θέλω, ἐνῶ ἐγὼ ἀνιῶ φρικωδῶς, νὰ σὰς διασκεδάσω κάμνων τὴν εἰκόνα τῆς βασίλισσας, ἣν συνοδεύω. Δὲν εἶναι ὑψηλὴ, ἀλλ' ἔχει τὸν κορμὸν μεττόν, τὸν βραχιόνα ὠραῖον, τὸ χεῖρ λευκὸν καὶ πλαστικόν, ἀλλ' ἀνδρικὸν μᾶλλον ἢ γυναικεῖον. Ὁ ἓνας ὤμος της εἶναι ὑψηλότερος τοῦ ἄλλου, ἀλλὰ κρύπτει τόσον ἐπιτυχῶς τὸ ἐλάττωμα τοῦτο μὲ τὸ παράδοξον ἐνδυμὰ της, τὸ βᾶδισμα καὶ τὰς κινήσεις της ἐν γένει. Τὸ πρόσωπόν της εἶναι μεγάλο, ἀλλ' ὄχι ἐλαττωματικόν· ὄλα της τὰ χαρακτηριστικὰ πολὺ τονισμένα· ἡ μύτη κυρτὴ, τὸ στόμα μεγάλον, ἀλλ' εὐχάριστον, τὰ δόντια ὄχι κακὰ, τὰ μάτια ὠραϊότερα καὶ ἐξακοντίζοντα ἀστράπας, τὸ χροῶμα ἄρεκατὰ ἀνθηρὸν, ἐκτὸς ἐλαχίστων στιγμάτων εὐλογίας, τὸ σχῆμα τοῦ προσώπου ἀνάλογον, περιβλλόμενον ἀπὸ κτένισμα πολὺ παράξενον, ἀπὸ περούκαν χονδρῆν, ἀνδρικήν, σκωμμένην εἰς τὸ μέτωπον καὶ πίπτουσαν εἰς τὰ πλάγια. Ἐνίοτε φορεῖ πῆλον. Ἡ στολὴ της εἶναι περασμένη μὲ κορόνια ὀπίσω. Εἶναι πάντοτε πολὺ πουδραρισμένη καὶ δὲν

ἀντὶ τοῦ γνησίου τέκνου, ἠθελεν εἶχε τροφὸν τὴν ἰδίαν μητέρα του, καὶ ἀργότερα ἠθελεν εἶσθαι ἡ μεγάλη κληρονόμος μεταξὺ τῶν δύο υἱῶν των, ἡ κόρη τὴν ὁποῖαν ἐπερίμεναν μὲ τόσην χαρὰν, μεγάλη δὲ πλέον ἠμπορεῖ νὰ μᾶθῃ τὸ μυστικὸν ἀπὸ τὴν νομιζομένην τροφὸν της, καὶ ἐκεῖνη δὲν ἠθελε βεβαίως τὸ προδώσει εἰς τοὺς νομιζόμενους γονεῖς της.

Τῆς ἤρσεσαν ἡ δὲν τῆς ἤρσεσαν τὰ σχέδια καὶ αἱ προθέσεις τοῦ συζύγου δὲν εἶχε νάντεῖπῃ. Τὸ καλλίτερον, ὅπου εἶχε νὰ κάμῃ, ἴητο νὰ σιωπήσῃ καὶ ν' ἀφῆθῃ εἰς τὴν τύχην της ἡ ἀξιοδίακρυτος. Αὕτη ἴητο ἡ τελευταία της σκέψις καὶ αὐτὸ ἔκαμνε.

Ἄς ἀφήσωμεν τὴν τροφὸν ἐλειονολογοῦσαν τὴν τύχην της καὶ τὴν Ρόζαν ἀπολαμβάνουσαν τὰ στοργικὰ φιλιά τῆς καλῆς γυναικός, καὶ ἄς ἔλθωμεν εἰς τὸν πατρικὸν οἶκον.

Ἡ μήτηρ ἐπὶ δύο μῆνας ἐπαλαίε μεταξὺ ζωῆς καὶ θανάτου, μὴ ἔχουσα οὐδεμίαν συναίσθησιν, οὔτε αὐτῆς, οὔτε τοῦ τέκνου της, τὸ ὅποιον δὲν εἶχε κᾶν ἰδεῖ· ἡ λοιπὴ οἰκογένεια ἀπησχολημένη μὲ τὸν κίνδυνον τῆς μητρὸς καὶ πλήρη τὴν ἐμπιστοσύνην ἔχουσα εἰς τὸ μέρος ὅπου τὸ μικρὸν εἶχε δοθῆ, εἰδήσεις μόνον ἐλάμβανε περὶ αὐτοῦ, χωρὶς νὰ ὑπάγῃ κανὲν μέλος τῆς οἰκογενείας εἰς τὴν διάστημα τοῦτο νὰ τὸ ἴδῃ. Ἄλλ' ὅταν παρῆλθεν ὁ κίνδυνος καὶ ἀφῆκεν ὁ φοδερὸς περὶ τὴν μητέρα νὰ ἐνθυμηθῆ ποῖα ἴητο, τὶ ἐζήτησεν ἀμέσως· ἔσπευσαν τότε νὰ εἰδοποιήσουν τὴν τροφόν, ἡ ὁποία ἴηλε τὴν ἄλλην ἡμέραν φέρουσα καὶ τὴν κόρην μὲ τὰ φορεματάκια τὰ λευκὰ, τὰ κεντημένα, μὲ τὴν ὠραῖαν σκούριαν ἀπὸ λευκὸν ἐμετάξωτόν, τὴν ὁποῖαν εἶχε ράψῃ ἡ μητέρα, ὡς καὶ τὰ φορεματάκια, πρὶν ἀκόμη τὴν ἀποκηθῆ, μὲ τὴν χαρὰν ὅτι θὰ τῆς ἴηρετο κόρη. Ἐκλαυσεν ἀπὸ τὴν μεγάλην χαρὰν της, ὅταν τὴν ἔλαθεν εἰς τὴν ἀγκάλην· τὴν ἐφιλιψε, τὴν ἐφιλιψε, δὲν ἐχόρταινε νὰ τῆς δίδῃ φιλιά. Καρδουλά μου, τῆς ἔλεγε μὲ πόσην χαρὰν σ' ἐπερίμενα, καὶ ὅταν ἴηλε, ὄλιγον ἔλειπε νὰ φύγῃ, χωρὶς νὰ σὲ ἰδῶ. Μὲ τὴν αὐτὴν χαρὰν τὴν ὑπέδεχθησαν καὶ ὁ πατὴρ της καὶ οἱ δύο ἀδελφοί, τῶν ὁποῖων ὁ μικρότερος ἴητο κατὰ ἐπτά ἔτη μεγαλύτερος αὐτῆς. — Ἄλλὰ δὲν ὠμοιάζει διόλου μὲ τοὺς ἀδελφούς της ἡ μικρὰ. Ἦτο μίαν παχειὰ μελαγχροινὴ, μὲ κόκκινον

φορεί σχεδόν ποτέ γάντια. Φορεί υποδήματα ανδρικά και έχει τόνον φωνής και κινήσεις ανδρικές. Της άρρασει να φαίνεται ως άμαζών. Είναι πολύ περιποιητική και όμιλητική. Νομίζω ότι δεν έλησμονήσα τίποτε από την περιγραφήν της, πλην ενός σπαθιού με χέρι τυλιγμένον από γουναικίον, ότι ή περούλα της είναι μαύρη, καθώς και ή εσάρπα που δένει εις τόν λαιμόν της.

Έρανίστρια

ΑΙ ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΚΑΙ Η ΜΟΥΣΙΚΗ

Υπήρξεν εποχή, καθ' ήν ή μουσική μόρφωσις τών Έλληνιδών έθεωρείτο πολυτέλεια και μεγάλη κατακραυγή είχεν έγερθη εναντίον τών γονέων της μέσης τάξεως, οι όποιοι παρημέλουν τά στοιχειώδη και ουσιαδέστερα έκ της άνατροφής τών κοριτσιών των, διά να έχουν την εύχαρίστησιν να τά ακούουν να κακοπαίζουν έν βάλς επί του κλειδοκουμβάλου.

Η κατακραυγή εκείνη ήτο δικαιολογημένη κατά τοϋτο, ότι ή μουσική μόρφωσις τόσον άτελώς έγινετο, ώστε εις πών άλλο συνετέλει ή εις τόν μέγαν έξευγενιστικόν σκοπόν, τόν όποιον επιδιώκει ή μουσική εις την καθόλου άγωγήν.

Από τινος όμως τά πράγματα ήλλαξαν, χάρις εις τόν Ώιδεον Άθηνών πρωτίστως, τόν όποιον έδωκε νέαν ώθησιν και νέας βάσεις εις την παρ' ήμιν μουσικήν μόρφωσιν. Ο κ. Νάζος ήμπορεί να όνομασθή γενναίος ανακαινιστής, ίνα μη ειπωμεν ζωτικός παράγων εις την υγιή άνατροφήν της συγχρόνου γενεάς. Αυτός είχε τόν θάρρος τών μέγλων και γενναίων έγχειρήσεων εις τάς διαφόρους καχεκτικάς πληγάς της μουσικής έν Έλλάδι ζωής, τόν Ώιδεον δέ υπήρξεν ή έστίχ, από της όποίας έξήλθον αι άπολυμαντικαί φλόγες του κακού, τόν όποιον έμάστιζε τόν τόπον μας.

Εις τάς σκέψεις αυτάς μξ, ένέδχλεν ή παρατηρηθείσα έφέτος έκτακτος μουσική έπίδοσις τών μαθητριών όλων σχεδόν τών άνωτέρων παρθεναγωγείων μας, όχι άπλώς διά την έκτέλεσιν δυσκόλων τεμχίων, αλλά διά τόν τρόπον και τόν εύμέθοδον της έκτελέσεως αυτής. Ημείς παρευρέθημεν μόνον εις τάς έξετάσεις της μουσικής τών παρθεναγωγείων Σκορδέλη και Χίλλ. Άλλ' αντιπρόσωποι μας παρευρέθησαν και εις τά

μάγουλα και μαύρα μαλλιά. Άλλ' άδιάφορον, ήτον ή χαριτωμένη αδελφή, όπου έλεγεν ή μαμιά, ότι ήθελε την στείλει ο Θεός Μετά δύο ήμέρας έγεινε και ή βάπτισις της, με τάς διαμαρτυρίας του ιερέως, ότι τόν παιδί δεν έπρεπε να μένη τόσον καιρόν άβάπτιστον, άδιάφορον διά ποίον λόγον. Έπέτρεψαν δέ εις την τροφήν να έπιστρέψη εις την έξοχήν διά να μη χάση και τόν μικρόν την φοράν ταύτην τόν καθαρόν άέρα. Άργότερον ήθελεν έλθει όριστικώς μετά της τροφού, ήτις υπέσχετο να μείνη να τόν αναθρέψη, αφού τόν ίδιόν της ήτον εις της θείας του. Η μήτηρ άν και εις άνάρρωσιν, επήγεινε δις και τρις της έβδομάδος να τόν βλέψη.

Έξ μήνας μετά τά άνωτέρω, όπου ή μικρά έμεινε άκόμη εις την έξοχήν, ήσθένεισεν από την επικινδυνωδέστεραν τών βρωμών ασθένειαν, την ασθένειαν του λαιμού, την όποιαν όλαι αι προσπάθειαι τών γονέων και της επιστήμης δεν ήμπόρσαν να σώσουν. Έκλαιον και εκόπτοντο όλοι άπελπιστικώς, αλλά ή τροφός, ή τροφός ήτο άπαρηγόρητος. Η μήτηρ βλέπουσα αυτήν ούτω, λησμονούσα τόν πόνον της, προσέπαθει να εύρη λέξεις προς παρηγορίαν της Μετά τινεσ ήμέρας ο σύζυγος ειπεν εις τούς κυρίους του, ότι και τόν ίδιόν των ειγεν άποθάνη πρό πολλού, αλλά δεν τόν έλεγεν

Παρήλθον έκτοτε δεκαέξ έτη, όπου παρήκολοιούθησμεν την Ρόζαν μεγαλώνουσαν υπό την μητρικήν περιθαλψιν της Ντόνας Καρμέλας. Έπρεπε τόν δεκάτον έβδομον, όταν την είδομεν υπό την μηλέν να πλέκη συντροφειμένην από την μητέρα της και την Ντόναν Κατερίναν. Εις τάς πρώτας του Σεπτεμβρίου βροχάς ο έπιστάτης είχε κρούσει εις τόν κυνήγι και ήσθένεισεν από πλευριτίδα. Όταν δέ πλέον είδε τόν τέλος της ζωής του, ειπεν εις την σύζυγον του να προσκλήθη τόν πνευματικόν και τούς κυρίους του συνάμα, οι όποιοι έσπευσαν να έλθουν. Λέγει τότε έμπροσθεν όλων, ότι ειχεν έν βίρος εις την συνείδησιν, τόν όποιον δεν ήθελε να πάρη μεθ' έαυτού φεύγων, και έωμολογήθη την παζήν του, δίδων όλας τάς πληροφορίας, που εύρίσκετο τόν τέκνον των. Πρίν έτι ένταφισθή, έσπευσαν οι γονεΐς να ζητήσουν αυτό. Αφού έπιστοποιήθη τόν γεγονός και από τά ληξια-

λοπιά. Έξ όλων αι έντυπώσεις υπήρξαν άρισται. Αυται δέ τάς όποιας αυτοπροσώπως άπεκομίσχμεν ήμεΐς υπήρξαν άνώτεραι πάτης προδοκίας. Άναντιρρήτως ή εύεργετική δράσις του Ώιδείου έχει τόν θαυματουργόν άντίκτυπόν της εις τά άνώτερα παρθεναγωγεία μας, ως και εις πᾶσαν της πόλεως μας μουσικήν κίνησιν.

ΣΥΜΒΟΥΔΑΙ

Τόν δέρμα διατηρείται αξιόλογα πλυνόμενον με θερμόν νερόν, εις τόν όποιον ρίπτετε σταγόνας οίνοπνεύματος. Άλλά πρέπει να σημειωθή ότι ιδίως ώφελει εις δέρματα εύερέθιστα, αιματώδη και πολύ θερμά.

Τόν καλοκαιρί δέν προσφέρετε γλυκά μπισκοτάκια με τά δροσιστικά ή τόν τσάι, άλλ' άλυμρά. Άποφεύγετε της πάστες και τά βαρεία γλυκίσματα. Γλώσσες και ό,τι croquant και έν γένει στεγνόν και ξηρόν.

Διά να δώσητε εις τόν σπύτι σας τόν θερος δψιν δροσεράν και εύχάριστον, τοποθετείτε παντού μέγλους κλάδους φυτών και θάμνων, τούς όποιους παραγγέλετε εις ένα περιβολάριον. Διατηρούνται εις τόν νερό 4—5 ήμέρας και τοποθετούνται εις τά γυμνά παραπετασμάτων παράθυρα, εις τάς γωνίας, επί τών τραπέζων άναπληρούσαι όλους τούς στολισμούς τών τοίχων, ούς τόν θερος έκτοπίζει.

Βάζετε εις πιατάκια με νερό σιτάρι ή κριθάρι. Όταν φυτρώση και άρχίζη να μεγαλώνη, τοποθετήσατέ το εις τόν κλουβί, όπου έχετε ό,τι δήποτε πουλάκια. Τά βλέπετε να παίζουν, να γίνονται εύτυχη.

ΜΕΓΑ ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ

ΙΩ. Α. ΤΣΑΜΗ

ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΟΣ ΤΗΣ ΒΑΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

47 δόδος Σταδίου 47 — 1 Γεωργίου Σταύρου 1

(Όδός έναντι Έθνικού τυπογραφείου).

Τά δέρματα τά χρωματιστά και αι νεώτεροι φόρμαι άς έν άφρονία έκομίσαστο ο κ. Τσάμης έξ Εύρώπης, δύνκνται να ικανοποιηώσι και την μέλλον ιδιότροπον καλαισθησίαν της πολυπληθοϋς πελατείας του.

Διά τελευταίαν φοράν προκαλούμεν τούς άνταποκριτάς, προς ούς έστειλόμεν άποδείξεις προς εΐπραξιν να μξ δηλώσουν τά όνόματα τών κυριών, αι όποιαι κατέβχλλον τάς συνδρομάς των, διότι άλλως ύπ' εύθύνην των θά αποκλεισθούν αυται της κληρώσεως του λαχείου.

χικά της έκκλησίας βιβλία, έστειλαν τ'ν υπηρέτην, ως είδομεν, μετά του προεστώτος, ένώ εκείνοι έπερίμεναν εις τόν γραφείον της έκκλησίας μετ' άγωνίας την είδησιν, μη τολμώντες ν' άποταθώσιν άπ' εύθείας προς την αγαθήν Καρμέλαν.

Δύσκολον είνε να περιγράψη τις την σκηνήν, ή όποια έλαβε χώραν, όταν ο πατήρ και ή μήτηρ είδον να φθάση πρό αυτών ή ώραία εκείνη κόρη, ήτις έλαμπεν ως ή Άφροδίτη εις τον ουρανόν, με τόν μεγαλοπρεπέα βάδισμα και τόν σεμνοπρεπέα ύφος, ακολουθουμένη από τάς δύο γράας, τόν ιερέα και τόν υπηρέτην, και πολύ δυσκολώτερον να ειπη τόν, ό ό,τι συνέβαινε εις την ψυχήν της φυσικής και της τυχαίας μητρής και εις την της άθώς κόρης, ήτις ειχεν ακούσει εις όλίγας λέξεις, έν βία άπ' την Ντόναν Καρμέλαν την στιγμήν εκείνην την αλήθειαν: ότι δεν ήτο γνήσιον τέκνον της, ότι έπρεπε να την δοληγήση εις τούς γονεΐς της, προσθέτουσα με πύρινα δάκρυα, ότι ήθελεν άποθάνει άν έπρόκειτο να την άποχωρισθή.

Άλλ' ως ή Καρμέλα ήτον αγαθή, αγαθόν τέλος έλαβε και ή ύπόθεσις, ή όποια την έφόβισε τόσον. Η Ρόζα ώδηγήθη υπό τών γονέων της εις τόν πατρικόν σίκον, παραλαβούσα και τάς δύο γράας. Η πρώτη φροντίς τών γονέων ήτο να εκπαιδεύσουν την κόρη των έντελέστερον έμαθε και μέαν ξένην γλώσσαν, και να παίξη κιθάραν, ψάλλουσα με άρμονίαν τούς παιδικούς της χρόνους. Ο πλούτος και ή εύμάρεια δεν παρήλλαξαν την άφελειαν της άγγελικής της ψυχής. Έμεινε ευωδιάζουσα τόν άρωμα τών άνθέων του άγρού και του κήπου όπου ειχεν άνταφνή.

Μετά τρία έτη την ένύμφευσαν. θέλουσιν ένθυμείσθαι δέ διά πολλά έτη αι πόλεις όπου έμεινε την μέγλην και ώραίαν Κυρίαν, την άγαθοεργόν, ήτις έγέμιζε τά θέατρα και τάς αίθούσας και τούς άνθροστολισμένους άκόμη κήπους όταν έπαρουσιάζετο, και ή όποια έφώναζε την Ντόναν Καρμέλαν μαμυάν μέχρι του θανάτου αυτής, ως και την φυσικήν αυτής μητέρα, σεβομένη και άγαπώσα άμφοτέρας, και ή όποια έμαθε και εις τά τέκνα της να την φωνάζουν: Νόνα.

(Κατά τόν Enrico Ottoni)

Μαρία Πινέλλη